

Türkiye'de ortalama ücret olmuş ve açlığa endekslenmiş asgari ücret sorununun çözümü örgütlü mücadelededir

Sayfa: 6

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Aralık 2024 / Sayı: 183

Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa OYAK Renault ve Eker Süt, Tuzla Chen Solar, MKB Rondo, Tarkett Zemin ve TKIS Blinds, Gebze Mersen ve Betek Boya, İstanbul Polonez ve Perfetti fabrikalarından, Gebze metal, Çerkezköy plastik, İzmir metal işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

İş, aç, hürriyet kavgasının parolası:

Her yer Kavel Her yer Polonez!

Ankara'nın kayıkçı kavgasını seyretme, Ankara'ya yürüyen işçilere katıl!

Ankara'da meclis, İngiliz Mehmet'in vergiyi emekçi halktan alıp kaynakları faize ve sermayeye harcayan bütçesini görüşürken, asgari ücret komisyonu da işçi sınıfını ölüme gösterip sıtmaya razı etmek üzere toplanıyor. Ankara'da düzen partileri asgari ücret ve bütçe tartışmalarında kendi aralarında kayıkçı kavgası yapıyor. Mesele krizin faturasını emekçi halka ödetmek olduğunda İngiliz Mehmet'in programının arkasında birleşiyorlar. Asgari ücret için İMF 20 bin diyerek tabanı, CHP 30 bin diyerek tavanı söylüyor. Türk-İş geçtiğimiz Kasım ayı için açlık sınırının 20 bin 500 lira olduğunu açıkladı. Bu rakam asgari ücretliler ilk zamlı maaşlarını aldığı anda 22 bin lirayı, yıl sonunda da 30 bin lirayı geçecek. Yani AKP, İMF'yle CHP'nin ortasını bulup yine asgari ücreti açlık sınırına endekslemeye hazırlanıyor. Dışardan bakarsanız iktidarlar muhalefet kavgası ediyor. Ama arka planda işçi sınıfına açlık ücretini dayatmakta ortaklaşıyorlar. Aynı şey vergi için geçerli. Mecliste bütçe tartışmalarında birbirine ağız dolusu sövenlerin hatta tekme tokat birbirlerine girenlerin partileri farklı olabilir ama sınıfları aynı. Hepsini ya patron ya toprak ağası ya da onların avukatı! Öyle meclisten, vergi yükünü emekçinin üzerinden alıp sermayeye yıkacak, para babalarından servet vergisi alacak bütçe çıkar mı? Tabii ki çıkmaz!

Diğer taraftan Türk-İş, DİSK ve KESK ayrı ayrı mitinglerle Ankara'nın meydanlarını yüzbinlerce işçi ve emekçiyle dolduruyor. Eğer bu mitingler ayrı ayrı değil de bir emek platformu çatısı altında gerçekleştirilse yüzbinleri milyonlar yapabileceğimizi gördük. Kon-

federasyonların başkanları birlikte bildiri yayınlıyor, birlikte meclisi ziyarete gidiyorlar ama işçi sınıfı onlardan birlikte eylem yapmalarını istiyor. Birleşik İşçi Cephesi kendisini bir zorunluluk olarak dayatıyor. Bu görevden kaçan kayıkçı kavgasının parçası demektir. Ya bu görevi yapacaklar ya da işçi sınıfı onları aşacak! Türkiye seçimini yapacak: Kayıkçı kavgası mı sınıf kavgası mı?

Sınıf kavgasını seçenler yolu gösteriyor. İşte Tuzla'da Birleşik Metal-İş üyesi Chen Solar işçilerinin sermayeden kopartıp aldığı sözleşme ortada. CHP'nin bile asgari ücrete 30 bin liralık tavan belirlediği ortamda Chen Solar'da işçilerin en düşük ücreti 60 bin lira oldu. İşte bu da örgütlü işçinin asgari ücreti oluyor. Onlardan önce de Kırşehir'de, yine Birleşik Metal-İş'te örgütlü ÇEMAS işçileri de örgütlü güçleriyle fabrikadaki en düşük ücreti 58 bin liraya çıkarmıştı. Chen Solar işçileri ücretin dışında ayrıca toplu sözleşmeye koydukları maddelerle vergi yükünü patrona aktaran kazanımlar elde etti. Yine Birleşik Metal-İş'li işçiler bu fabrikadaki kazanımların açtığı yoldan ilerleyerek ve "hak verilmez alınır" diyerek MESS'e karşı grev kararı aldılar. Grev tarihini 4 Aralık olarak ilan eden Hitachi işçileri, başı çekiyor, MESS sözleşmesi kapsamındaki diğer fabrikalar da şalteri indirmek için sırada bekliyor. İşçinin Anayasal hakkı olan grevi yasaklamaya kalkan olursa işçiler, Kavel parolasıyla grev hakkını grevle savunacak! İşçi emekçi ne alacaksa birliğiyle ve kendi bileğinin gücüyle alacak!

Bitmedi! Çatalca'da aylardır direnen Polonez işçileri 6 Aralık'ta

Ankara'ya Anayasal hak yürüyüşünü başlatıyor! Polonez işçisinin direnişi 146 işçinin Tekgıda-İş'te örgütlendiği için işten atılmasıyla başladı. Ama artık Polonez işçileri kendilerinin işe iadesi için olduğu kadar, tüm işçi sınıfı için, Anayasa'nın sendikalaşma özgürlüğünü güvence altına alan 51. maddesini uygulamak için de yürüyor! Yani Polonez işçisi tüm işçi sınıfına bir çağrıda bulunuyor: "Kendi göbeğimizi kendimiz keselim!" diyor: "Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır!"

Ankara'nın kayıkçı kavgasından kimse bir şey beklemez! Gözünüzü Anayasal hakkı için Ankara'ya yürüyenlere dikin, kulağınızı grev hakkını grevle savunanlara verin! Çare orada! Polonez işçisi bu yürüyüşte başı çekiyor! Kavel'in yolunda yürüyen metal işçileri yine en ön safta! Anayasal hakları için grevde olan MKB Rondo (Selüloz-İş), Tarkett (Petrol-İş) ve Mersen (Birleşik Metal-İş) işçileri de onlarla birlikte. Sendikalaşma hakkının işten atmalarla ve yıllarca süren mahkemelerle gasbedilmesine karşı, Anayasal hakkını hemen şimdi istiyorum diyen Kocaeli Betek Kimya/Filli Boya (Petrol-İş), Atakaş Çelik (Birleşik Metal-İş), Perfetti, Eker (Tekgıda-İş) ve TKIS (Teksif) işçileri, Fernas'tan Çayırhan'a Ankara yollarını arşınlayan maden işçileri ve hakları için direnişte olan tüm işçiler de bu haklı mücadelenin safalarında! İş, aç, hürriyet için herkesin bu onurlu yürüyüşte birleşmesi ve safları sıklaştırması gerek! Her yer Kavel her yer Polonez olacak! Fabrikalarda direne direne, meydanlarda birleşe birleşe kazanacağız!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

İnandık, direndik, kazandık!

Merhaba arkadaşlar, çalışmakta olduğumuz fabrikada toplu iş sözleşmemizi hem fabrikadaki emekçi arkadaşlarımız hem de tüm işçi sınıfı adına büyük kazanımlarla imzalamış olmanın mutluluğunu yaşamaktayız. Bu süreçte farklı gündemler yaratarak bizi sözleşme sürecinden uzaklaştırmak istese de Chen Solar işçilerindeki kararlılık ve disiplin sayesinde düz bir

duvara çarpıp geri tepmiştir. Kimi durumlarda elbette gerilediğimiz zamanlar oldu ancak bilinçli sakin kalarak durumu lehimize çevirene istediğimiz noktaya getirene dek sabrettik. Çok doğru bir yol izlediğimizi düşünüyorum. Özellikle temsilciler ve şube başkanımızın masada işverene karşı izlediği politika bu kazanımlarda yadsınmaz bir yere sahiptir. Bu bağlamda sözleşmemizin diğer tüm sendikali sendikası iş yerlerine işçi sınıfı tüm arkadaşlarımıza ulaştığına ve onlara bir yol haritası çizip iyi bir referans olacağına eminiz. Bu sürece başlamadan önce asıl amacımız sadece kendi fabrikamız değil tüm işçi arkadaşlarımıza emsal olacak bir kaza-

nım elde etmek olduğunun farkındaydık. Şimdi önemli olan bunu daha ileriye taşıyacak adımlar atmak ve örgütlenmeyi dahada kuvvetlendirmektir. Bizim için en önemli durumlardan biri de haksız yere işten atılan 6 arkadaşımızın tazminatlarının verilmesini bu süreçte sözleşmemizin vazgeçilmez bir parçası olarak elde etmemiz olmuştur. Bu bize hiç olmadığı kadar manevi bir güç vermiştir. Sözleşme sürecimizin kazanımları Chen solar işçilerine sadece maddi değil tecrübe ve dayanışma ve örgütlü mücadele ile neler yapabileceğimizi göstermesi adına önemli. Umarım Mersen, Polonez, MKB, Tarkett, Perfetti ve diğer tüm işçi sınıfı arkadaşlarımız verdikleri mücadeleyi kazanarak sonlandırılar.

Tüm işçi sınıfına SELAM olsun!
Yaşasın sınıf dayanışması!

Mersen grevinden bir işçi

Grevimiz başarıya ulaşana kadar devam edeceğiz!

Ben Mersen'de 5 yıldır çalışan, 7 aydır grevde olan bir işçiyim. 2 yıl önce anayasal hakkımızı kullanarak sendikaya üye olduk, 14 Nisan 2024 tarihinde greve çıktık. Greve çıkana kadar işveren vekilleri tarafından genel müdür ve insan kaynakları tarafından sendikadan ayrılmamız için her türlü baskıyı ve mobingi gördük. İşten çıkarmalar, verilmeyen sosyal haklar ve ikramiyeler verildi. Bizi sendikadan vazgeçirmek için ellerinden ne geliyorsa yaptılar ama başaramadılar. Greve çıktıktan sonra da aynı baskılara devam ettiler. Grev çadırına geldiler, ailelerimizi aradılar, grevi bitirmemiz için para teklif ettiler. Yerimize içerde baş-

ka kişileri çalıştırdılar, kötü yönetimin faturasını bize kestiler. Şirket sizin yüzünüzden zarar etti dediler oysaki bu grevi biz değil onlar istedi. Bizim amacımız sendikal düzende içerde

çalışmaktı. Fakat patron grev oylamasında beyaz yaka ve yeni işçileri toplayıp evet oyu kullandı. Greve sadece birkaçımızın çıkacağını ve az sayıdaki grevciyi de yıldırabileceğini sandı. Fakat düşündüğü gibi olmadı. Mavi yakanın çoğunluğu greve çıktı. 221 gündür grevdeyiz, grevimiz başarıya ulaşana kadar devam edeceğiz. Bu geçen sürede başta Birleşik Metal-İş Sendikası 1 No'lu Şubesine, şube yönetimine ve bizi yalnız bırakmayan tüm işçi sınıfı dostlarına, siyasi partilere, sosyal demokrat gruplara ayrı ayrı teşekkür ederiz. Yaşasın Sınıf Dayanışması! Yaşasın Mersen Grevimiz!

Bursa Renault'dan bir işçi

Alinterimizin karşılığını hep birlikte kazanacağız!

Yeni yıla girmemize bir ay kaldı. Yeni yıla hep yeni umutlar ve beklentilerle giriyoruz. Bu beklentilerimizin başında ise, ücretlerimizin temel ihtiyaçlarımızı karşılayabilecek düzeye çıkartılması isteği var. Milyonlarca işçinin açlık sınırının altında bir asgari ücret aldığı düşünülürken bu istek işçi sınıfımız açısından önemli. Sendikaların açıkladığı dört kişilik aile için açlık sınırı, 20 bin 562 lira, yoksulluk sınırı ise 66 bin 976 liranın üzerinde. Bu rakamlar göz önünde bulundurulduğunda milyonlarca işçinin nasıl bir sefalet ve yoksulluk içerisinde olduğu açıkça görülmektedir.

Milyonlarca işçi gece gündüz, çift vardiya demeden, fazla mesai ücretleriyle gelirini arttırmaya, açlık sınırını aşmaya çalışıyor. Ama buna rağmen işçiler yoksulluk sınırına yaklaşıyorlar bile. Yani işçiler ancak karınlarını doyurabiliyorlar. Üstelik zar zor ve sağlıksız koşullarda! Sosyal hayat diye bir şeyi çoktan unuttuk! Sevdiklerimiz, ailemizin çocuklarımızın yüzünü göremez olduk! Doğalgaza, akaryakıtta, suya, elektriğe, gıda ve ulaşımaya yapılan

zamlarla işçilerin alım gücü giderek düşüyor. Benzin, mazot ve benzeri petrol ürünlerine yapılan zamlar ise artarak devam ediyor. Durum bizler açısından bu kadar kötü iken patronlar ve onların temsilcisi hükümet yine yalnızca bir simit almaya yetecek bir zam yapma peşinde. Patronlar utanmadan bir de asgari ücretin yüksek olduğunu ve kendileri için yük olduğunu söylüyorlar. Soruyoruz; bir tarafta her şeyi üreten işçiler için açlık ve yoksulluk derinleşirken, diğer tarafta ise zenginlik ve bolluk bir avuç patronun elinde biriktirmektedir. Bu nasıl bir düzendir? Nasıl bir adalettir?

Bizim açımızdan açık ve nettir ki korunmak istenen düzen patronlara daha iyi hizmet etme politikalarıdır. Savaş harcamalarına, silahlanmaya bütçeden inanılmaz paylar ayrılırken, sıra işçiye gelince düşünmeye başlıyorlar. Bütçe gelirinin büyük kısmı, biz işçilerin daha cebine girmeden kesilen gelir vergilerinden, KDV, ÖTV gibi ve daha ismini bilmediğimiz birçok vergi türünden sağlanıyor.

Milyonlarca işçi için asgari ücret genel ücreti oluşturmaktadır. Çok az

sayıda işçi asgari ücretin biraz üzerinde ücret almaktadır. Toplu sözleşme süreçleri geldiğinde sendikali işçilerin ücretleri de dâhil olmak üzere, milyonlarca işçinin ücreti asgari ücret baz alınarak artırılır. Dolayısıyla sendikali sendikası, işli işsiz, sektör fark etmeksizin milyonlarca işçi için asgari ücret en büyük toplu sözleşme demektir. Asgari ücretin ihtiyaçlarımızı karşılayabilecek, yaşanılabilir bir düzeye çıkması için bu büyük toplu sözleşme sürecinde söz sahibi olması gerekenler işçilerdir. Asgari ücreti işçi kurulları belirlemelidir. İşçi kurullarının oluşturulması ve bu kurulların tartışarak ihtiyaçları belirlemesi, asgari ücretin buna göre ayarlanması mücadele hedefimiz olmalıdır.

Bizler bu hedef doğrultusunda işli, işsiz, sendikali, sendikası ayrı yapmadan örgütlenmeli ve birlikte mücadele etmeliyiz. Unutmayalım ki, bizler birlikte hareket edemezsek patronlar ve onların sözünden çıkmayan AKP hükümeti bizleri açlığa ve sefalet mahkûm etmeye devam edecek ve var olan haklarımıza da el koymaktan geri durmayacaktır.

Gebze'den metal işçisi bir kadın

Erkek egemen kapitalist sisteme karşı emekçi kadınlar en öne!

Merhaba yoldaşlar. Geçtiğimiz Kasım ayında fabrikamızdaki Birleşik Metal-İş üyesi kadın işçiler olarak sendikamızın 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü etkinliklerini takip ettik, çalışmalarına katılım gösterdik. Bizim fabrikamızdan gelecek katılım özel olarak çok kıymetliydi çünkü fabrikamızın neredeyse tamamı kadın işçilerden oluşuyor. Uzun yıllardır gece gündüz çalışıp evini geçindiren, her zorluğa rağmen hem çalışmış hem aileyi ayakta tutmuş veya boşanmış, çocuklarına hem anne hem baba olmuş kadınlar olarak bu düzenin bizlerden nasıl faydalandığını çok iyi biliyoruz. Bizim patronumuz sözleşmede refakatçi izni istediğimizde "fabrikanın çoğu kadın çok hasta bakan olur sizde" diyerek bize bu izni vermemişti. Aynı zamanda çoğumuz kadını ve yaşlarımız ileri diye yüksek maaş almayı hak etmediğimizi düşünmüş, bu argüman ile sözleşmede saat ücreti pazarlığı yapmıştı. İşte toplumun ve patronların gözünde kadınlar böyle, hasta bakıcı, ucuz iş gücü. Fakat iş yerinde ince iş, titizlik gerektiren, dikkat gerektiren iş olunca da bize veriyorlar. Yani erkek egemen sistem tüm yeteneklerimizden ve bize dayatılan tüm görevlerden kendi kârı çıkarınca faydalanıyor. Biz kadınlar bu düzenin değişebileceğini, toplumun görevimiz saydığı işleri yapmanın tabiatımızla alakalı olmadığını, sömürüye karşı boyun eğmemek, en önde mücadele etmek gerektiğini birbirimize anlatıyoruz, anlatmaya devam edeceğiz. Emekçi kadınlar erkek egemen kapitalist sistemin sonucu olan erkek şiddetine ve sömürü düzenine karşı en önde mücadele etmeye devam edecek. Sendikamızın Kadın Komisyonu olarak her sene safları sıklaştırıyor, sendika içindeki kadın işçilerin katılımını her sene artırıyoruz. 25 Kasım'a giden haftada şubemizin işçi sayısı yüksek ve kadın işçilerin yoğunlukta olduğu fabrikalarını gezdik, kız kardeşlerimizi şiddet ve taciz konularında bilgilendirdik, eylemimize davet ettik. Güçlü bir eylem örgütledik ve biz kadın işçiler için çok bilinçlendirici bir 25 Kasım dönemi geçirdik. Sendikamızın kadın işçileri olarak birleşe birleşe güçleniyoruz. Erkek egemen kapitalist sistemi yıkmak için emekçi kadınlar en öne!

İzmir'den metal işçisi bir kadın

"Ne verecekler" değil, ne alacağız demenin zamanı!

Merhaba yoldaşlar, emekçi kardeşler. Ben İzmir Kemalpaşa'da havacılık sektöründe çalışan bir metal işçisiyim.

İşçi sınıfı için kritik ay yaklaşıyor. Yalan olduğu herkesin malumu olan TÜİK'in enflasyon rakamlarına göre asgari ücrete yapılacak zam bu ayın sonunda belli olacak. Ardından, sendikası ve toplu sözleşme hakkı olmayan işyerlerinde patronlar, asgari ücrete yapılan kadar ya da asgari ücretin üç aşığı-beş üzeri bir zam yapacak. Gerçek enflasyon yüzde iki yüzlerde iken, tamamen palavra yüzde otuz, kırk gibi oranlar konuşacak. Yani her zaman yaptıkları gibi bu sene de emeğimize, alın terimize ve cebimizdeki paramıza göz dikecekler. Eğer asgari ücret komisyonundan çıkan karara ya da patronun iki dudağı arasındaki söze kendimizi mecbur ve layık hissediyorsak bunlara razı geleceğiz. Fakat emekçi dostlarımız işin bir de diğer boyutu var. Eğer hayatlarımız, patronların iki dudağı arasından çıkacak sözle ya da asgari ücret masasında belirlenecek sadaka nevinden oranlarla belirlenmesin istiyorsak elimizi taşın altına koymak, o masalara yumruğumuzu vurmaya zorundayız. Sendikası fabrikalarımıza sendika getirmek, sendika geldikten sonra en iyi toplu sözleşmeyi yapmak için ipleri elimize almalıyız. Çok yakın tarihte, Kasım ayında bunun nasıl yapılacağını Gebze'den Chen Solar işçileri bize gösterdi. Onlar yaptı, biz de yaparız. Biz yapabilirsek, örgütsüz başka fabrikalara örnek oluruz. Bu böyle çığ misali artarak büyür. Biz ne alacağız ne kazanabiliriz diye mücadele etmezsek patronların bizden aldıkları da günümüzde olduğu gibi çığ gibi büyümeye devam edecek. Ne verecekler diye beklemenin zamanı çoktan geçti, zaman örgütlenme ve ne kazanabiliriz, haklarımızı nasıl alabiliriz diyerek mücadele etme zamanı. İşçi sınıfı bir olduğunda, ayrı gayrı demeden tek yumruk olduğunda üstesinden gelebileceği, iyileştiremeyeceği şey yok. Bugün fabrikamızda, yarın tüm dünyada!

Çatalca Polonez direnişinden Nuh Kaya

Umuda ok, umutsuzluğa pençeydi Polonez direnişi

Ben Nuh Kaya. 2 yıldır Polonez'de çalışıyorum. 17 Temmuz benim ve 146 arkadaşımın dönüm noktasıydı. Bir fitil gerekiyordu, biz 13 arkadaş bunu başlattık. Çoğu kardeşimin ne adını ne görevini biliyordum, aile olduğumuzu bilmiyorduk, gözyaşlarımız umuda güneş olacaktı. Ülkemizde çalışan 20 milyon asgari ücretliye bizim eylemimiz deniz feneri gibi ışık olacaktı. Bizim bu yolda yalnız olmadığımızı Örgütlenme Uzmanımız Yunus Durdu ilk gün söylemişti: "Bizi çocuklarımızla tehdit mi etmediler, ters kelepçe vurup şafak operasyonu Vatan'a mı götür-

mediler..." Bir ülkede hak aramak bu kadar acımasız ve garipti. Bizi duyan ve destek veren sivil toplum kuruluşları, siyasi partiler, emekçiler ve milletvekilleri gelip gidiyordu. Bu da bize biraz daha kuvvet ve güç veriyordu. 46 kodunu mücadeleyle 04 koduna çevirdik. Bizim en büyük silahımız emekçi kadınlarımızın dirayetli duruşuydu. Onlara müteşekkirim, çünkü bizi biz yapan emekçi kadınlarımız gücüydü. Farklı farklı bölgelerdeki emek eylemlerine ve Türk-İş'in "Geçinemiyoruz" mitinglerine katıldık. Birçok eylem yerine ziyaretlerde bulunuyorduk. Çünkü

biz ışık yakmıştık bir kere. Eylem yerimizde düğün yaptık, nişan yaptık, asker uğurladık, mevlit yaptık, kâh ağladık kâh güldük. Yarınları bizi, bu düşünceleri aktarmamıza izin veren Devrimci İşçi Partisi'nin bütün üyelerine canıgönülden teşekkür ediyorum. İyi ki böyle dostlarımız var, ben hayatım boyunca unutulmayacak anılar kazandım bu alanda ve çocuğuma anlatacağım çok şey kazandım. Velhasıl karanlığa mermi atabilirsiniz ama umuda zincir vuramazsınız! Saygılarımla

MKB Rondo grevinden bir işçi

MKB Rondo işçisi zincirlerini kıracak!

Yaşamak direnmektir anlayışı içerisindeyim. Haksızlığa, haksızlığa ve insani olmayan tutum ve davranışlara fabrika ortamında şahit oldum. Arkadaşlarla bu durumu değiştirmenin bir yolu olmalı dedik. Bulduğumuz yer cennet yapmazsak her yer cehennem olacak diyerek birlikte çalıştığım arkadaşlarla örgütlü mücadele sürecine başladık. Çok emek verdiğimiz sendikali olma sürecinde çoğunluğu sağladık ve yetkiyi aldık. Kesinleşmiş yetki gelene kadar ve sonrasında işten atılan arkadaşımız olmadı.

Sonrasında patronla masaya oturmaya başladık fakat patron ne zam talebimizi karşılıyor ne de sendikal diğer haklarımızı kabul etmeye yanaşmıyordu. Durum böyle olunca biz de mücadelemizi grevle taçlandırdık. Grevimizin 90. gününde mücadele eden tüm arkadaşlarımı selamlıyorum. Teslimiyet yok, grevle, direnişle zafere yürüyoruz!

İstanbul Perfetti van Melle'den bir işçi kadın

Yolumuza tümsekler çıksa da vazgeçmeyeceğiz, hakkımızı söke söke alacağız

Merhabalar, ben Perfetti Van Melle fabrikasında çalışan bir kadınam. 10 yılı aşkındır bu şirkette çalışmaktayım. İlk çalışma yıllarımda bu şirket bana iyi bir firma gibi gelse de çok geçmeden anladım ki sadece kendi kuralları olan bir firma ve bu firmayı bu hale getirenler ise kendi çıkarlarından başka hiçbir şeyi düşünmeyen, yıllarca "biz bir aileyiz" yalanı altında emekçileri oyalayan yönetici ve insan kaynakları grubu.

Asla çalışanların dinlenmediği, sorunlarımızın göz ardı edildiği bir iş yeri burası. Burada hamile olmak zor, hasta olmak zor; engelli çalışan olmak zor, engelli çalışanlara önem verilmez, öncelik sağlanmaz, çünkü burada çalışan insanlara değer verilmez.

Biz sorunlarımızı kimseye anlatmıyoruz, kimse ile konuşmıyoruz. İnsan kaynakları, yönetici grubu hiçbir şekilde bizi dinlemiyor. Fabrikayı ayakta tutan emekçilerin ötekileştirildiği, memur grubunun ise yüceltilip sırtının sıvazlandığı bir iş yeri burası. Bize ait dolapların denetimler sırasında fotoğrafı çekilir, "bize sormadan neden çekiyorsunuz" dediğimizde cevap yok. Yıllardır çalıştığımız halde, asgari ücretin biraz üstünde aldığımız maaş yetmez oldu, itiraz ederiz, bizi alaya alır gibi cevaplar verilir. Tüm bu sorunlar artık canımıza tak etti ve arkadaşlarımızla birlikte sendikalaşmaya karar verdik.

Arkadaşlarımızla birlikte Tekgıda-İş sendikası ve sendikanın Örgütlenme Uzmanı Yunus Durdu

ile tanıştık. Örgütlenmeye başladık ve Çalışma Bakanlığı tarafında verilen yetkimizi aldık. Bu süreçte patron, Perfetti Van Melle'de görev alan insan kaynakları müdürleri ve formenler bize baskı uygulamaya başladı, bizleri isteğimiz dışında izne çıkarttılar. Benim bir ailem olduğumu unuttular ve çocuklarım, "Anne neden seni izne çıkarttılar?" diye sorduklarında ben iş yerimin bana yaptığı bu acizliğe cevap veremedim.

Aynı zamanda bu süreçte temsilci arkadaşımızı da tazminatsız, hiçbir hakkını vermeden, iftira atarak işten çıkardılar. Arkadaşımız eşi ve çocuklarıyla çok zorluk çekti. O zor günlerde arkadaşımız mücadelesini sürdürürken yanında Tekgıda-İş sendikası ve Yunus Durdu vardı. Kar, kış, soğuk, sıcak demeden kapının önünde hakkını arayan arkadaşımızı yalnız bırakmadılar.

Dışarıda arkadaşımız bu mücadelesini sürdürürken, içeride baskılar bitmek bilmedi: sürekli ihtar, tutanak, savunma. İçeride patronların elemanları tuvalet saatlerimize bile karışmaya başladılar. Kadınların özel günlerine saygı duymamaya ve sürekli baskı yapmaya başladılar. Hatta bir kadın arkadaşımız kadınsal bir sorun yaşayıp dolabına gitmiş ve o esnada dolabı kilitlemiş, dolabı için güvenliği haber veriyor, tabii güvenlik patronun elemanı, arkadaşımızın dolabını açmıyor ve kadın arkadaşımızı o halde bırakıyor. Bunlar ne zavallı bir yönetim ve insan kaynakları ki çalışanları bu denli çirkin

ve üzücü şeylere maruz bırakıyorlar.

Tüm bu baskılar bizleri yıldırmadı ve asla birlik olmaktan vazgeçmedik, vazgeçmeyeceğiz de. Bizler bu yola çıkarken kolay olmayacağını biliyorduk, Tekgıda-İş sendikası ve Yunus Durdu sayesinde tüm bu baskılara karşı dimdik durmayı başardık. Bizler ekmeğimizin peşindeyiz ve işimize sahip çıkıyoruz. Vivident, Mentos, Big Babol gibi dünya çapında markaların üretimini yapıyoruz, biz işimize sahip çıkarken iş yerimiz de bize sahip çıkmalıydı ama maalesef çıkmadı.

Bizler davamızın peşindeyiz, bizler bu yolda Tekgıda-İş sendikasını ve Yunus Durdu'yu tanıdık. Bu zamana kadar işçi emekçileri yalnız bırakmayan Devrimci İşçi Partisi'ni tanıdık. Levent Dölek Başkan'ı, Armağan'ı tanıdık, birçok dava arkadaşımız oldu. Bu mücadele bu yol bizim yolumuz, tümsek de olsa bu zük de çıksa birliğimizi bozmadan dümdüz devam edeceğiz. Hakkımızı istemeyin çünkü hak istenmez: **Hak Söke Söke Alınır**. Tüm emekçi kardeşlerime selamlarımı iletirim.

Tarkett grevinden bir işçi

Tarkett işçisi kazanacak!

Öncelikle selamlar, Tarkett, merkezi Fransa olan İsveç ve Almanya ile ortaklığı olan 35 ülkede tesisi bulunan, zemin kaplama üzerine aklınıza gelen her türlü ürünü üreten bir firma. İstanbul Tuzla'daki fabrikamızda çalışan arkadaşlarımızın isteğiyle sendikali olma sürecine girdik. İlk başta yetki almak için %51'i yakaladığımızda sayımız mavi yaka olarak 72 idi, biz 38'le yetki aldık. Yetki süreci sonrasında işveren vekilleri, insanları gerek bahane ile gerek tazminat haklarını ödeyerek işten çıkarmaya başladı. İçeride mobbingler uygulandı, buna dayanamadı bazı işçiler ve bırakmak zorunda kaldı. Örneğin 11 kişinin çalıştığı makineyi 8 kişiye düşürdü, geride kalanlar 11 kişinin işini yapmak zorunda bırakıldı. Vardiya saatlerini değiştirdiler "Beğenmeyen işi bırakabilir." dediler vb.

Yetkiyi aldık. TİS görüşmeleri devam ederken işten çıkarmalar gönüllülük esasına bırakılmış olsa da bu baskılar sonucu grev tarihi aldığımızda sayımız 28'e düşmüştü bile. Bu iş böyle olmayacak dedik, grev oylamasına gidelim bu işi yetkililer yani "devlet" çözsün istedik. Grev oylamasında "hayır" çıkaracağız ki yetkili gelsin kanun çerçevesinde TİS'i bitirsin istedik. İşveren vekilleri boş durur mu? Çağırdı bütün çalışanları merkez dâhil, hatta işçi arkadaşlara içkili mekânda yemek söyleyerek oradan da

işçileri ikna edip "evet" oyu kullandı ve greve evet dedikleri için bugün içerde çalışıyorlar.

18 Eylül 2024 tarihine grev gününü aldık. Grev günü geldi çatı, dışarda sadece 10 kişi kalmıştık. Sorun değil, bugün 10 arkadaş da grevimize 75 gündür onurlu ve gururlu bir şekilde devam etmekteyiz. Bu 10 kişinin vermiş olduğu karar işçi sınıfı için gerçekten de çok değerli.

Geldiğimiz bu noktada içeride olan işçi arkadaşlarımıza bugünlerde işveren vekili "Tarkett Türkiye fabrikasını kapatacak" diye baskılar yapmaya başlamış. Kapatamaz çünkü "değerli hükümetimizin" yabancı yatırımcılara karşı almış olduğu kararlarda yatırım yapması için yüklü bir "teşvik" almış ve yetmemiş Tarkett Türkiye'de fabrika açarsa 35 ülkedeki tesislerinden vergi indirimli istediği kadar ürün Türkiye'ye sokabileceği bir anlaşma var. Eğer kapatırsa bunlardan vazgeçmek zorunda kalacak. Kapatamaz. Buradan bütün işçi dostlarıma selam olsun. #tarkettişçisikazanacak...

TKIS Blinds işçisi sendikal hakları için direniyor!

Tuzla'da bulunan TKIS Blinds isimli tekstil fabrikasında çalışan işçiler açlık dayatmasına tamah etmek yerine sendikali olmayı, örgütlenmeyi seçti ve Türk-İş'e bağlı TEKSİF sendikasına üye oldu. Patron ise örgütlenmeyi öğrendiği gibi, sendikali olmak bu ülkede çalışan bütün işçiler için anayasal bir hak olmasına rağmen, sendikal örgüt-

lenmeye öncülük eden iki işçiyi işten çıkarttı.

Patronun işten çıkartma saldırısı geldiği anda sendikal yetkinin alınmasına çok yaklaşılmıştı, işçiler korkup geri adım atmak yerine örgütlenmeye devam ettiler. Yetki başvurusu yapıldı ancak TKIS Blinds patronu bir kez daha anayasayı çiğneyerek işçi çıkartmaya

devam etti. Toplamda işten çıkarılan işçi sayısı 9 oldu. İşçiler yine geri adım atmak yerine mücadeleyi, direnişi seçti. Tuzla Serbest Bölge önüne direniş çadırlarını kurdular ve bir aydan uzun süredir hem içeride hem dışarıda direnişlerine devam ediyorlar.

Bugün Türkiye'nin her yerinde patronlar işçilerin anayasal hakla-

rını ayaklar altına alıp suç işleyerek sendikal örgütlenmeleri kırmaya çalışıyor. AKP iktidarı da patronlar da uyum içinde işçilerin örgütsüz, sendikası bir biçimde açlık ücretlerine çalışmasını, işçi sınıfının asgari ücrete, sefaletle boyun eğmesini istiyor. TKIS Blinds işçileri işte bu açlık ücreti dayatmasına karşı, sendikal hakların engellenmesine

karşı direniyor. Geçinebileceğimiz ücretler almanın, iyi koşullarda çalışmanın, güvenceli bir geleceğin yolu örgütlenmekten ve mücadele etmekten geçiyor. Örgütlü mücadeleyi seçen TKIS Blinds işçileri de mutlaka kazanacak! TKIS Blinds'a sendika girecek!

Çatalca Polonez direnişinden bir işçi kadın

İki günlük öğrenciyi 46 koda koydunuz, o öğrenci okul harçlığını çıkarmak için girdi. Biz işçiyiz, ekmeğimizi sendikayla birlikte istiyoruz

5-6 yıldır Polonez gıda fabrikasında dilimleme operatörlüğü yapıyordum. Seve seve yaptım ama çok yoruldum. Neden mi? Çalıştığımın karşılığı verilmedi. Her Pazar geldim, geldik. Sosyal hayatım ve hayatımız yoktu. Bir gün çalışıyoruz, mesai yoktu ve çocuklarımıza söz vermişim, onları gezdireceğim diye. Ama maalesef olmadı. Mesaiye kalındı. Ve çok kötü oldum, sinirlendim, kızdım, bağırardım, ağladım. Mesaiye kaldım ve çocuklarımı götüremedim. Neyse yıl geçti; ne tonajı bitti, ne mesaisi bitti. Baskılar başladı. Tuvalet bile dakika tutuldu ve benim haberim yok. Aşağı indim ve bana ne dediler? Dört dakika aşağıda oldun dediler. Ben şok. Yok artık dedim, bunu da mı yaptınız! Pazar günü gelmeyen Pazartesi gelmesin denildi. Toplantı yapıldı, gelmeyenleri ortaya çıkartıp kızıp hakaret ederlerdi. “Siz mal mısınız? Burada ekmeğe yiyorsunuz, servisiniz var, yemeğiniz var!”. Bunlar söylendi. Maaş yetmiyordu. “Ben size prim veriyorum.” diyor ama sen bizi burada üç ay hapsediyorsun. Prim veriyorsun ama şartlı veriyorsun, hiç devamsızlık yapmayacaksın diyorsun. 7 gün ben aralıksız 3 ay boyunca gelip gideceğim, benim hiçbir sosyal hayatım yok, hiçbir yaşantım yok, ailem yok, ben köle değilim. O kocaman ürünleri, 15 kilo, 9 kilo kolay mı kaldırmak! Kollarımda derman

kalmadı. Normalde erkeğin yapması gerekirken ben yapıyordum. 8 saat ne demek, bir de mesai oluyordu. Buna vücut dayanır mı, söyleyin! Dayanamaz! Hem ürün koy, hem makineyi ayarla, teraziye bak, makineyi yıka, bir de branda için azar işit. Branda için azar işitilir mi! Maalesef ağladım.

Polonez'in duvarlarının dili olsa da konuşsa. Maaşa gelince 18-19, sen primi beklersen öl git yani. Ben çok yoruldum, erkeklerin işini yapmışımdır. O yüzden yoruldum. Eleman da yok. Elemansızlıktan kırılıyor. Allahım bana Peygamberimizin sabrını ver dedim. Eşim çık diyordu, maaşın az. Çevrem akrabalarım çık dediler. Yıllarım vardı, arkadaş çevrem de

güzel, idare ediyordum. İzne çıktım. 16 Temmuz'da iznim bittikten sonra kızımın gözlerinin dolduğunu söylediler bana. Güvenlikte oturdum, güvenliğim telefonu çaldı, benim ismimi söylediler, yukarı çıktım. İnsan kaynakları müdürü, personel müdürü bulunuyordu. Bir kâğıt uzattı, okur musunuz diye sordular. Kâğıtta “fabrikanın küçülmesine karar verilmiştir” diye yazı bulunuyordu. 13 kişi sendikaya üye olduk diye çıkartıldık. Eve gittim, kızımın gözleri doldu. Diğer kızım da ağlamaya başladı. “Üzülme, Allah büyüktür” dedim. Beni küçülmekten çıkarttın, o zaman Cumartesi ve Pazar sen nasıl bir gecede 170 kişi taşeron alırsın. Diğer arkadaşlarımız da bir gece 46 koddan mesajla atıldılar. Polonez'i Polonez yapan bizleriz. En kaliteli, en düzgün, en temiz, en hijyenik, onurlu düzgün insanları çıkarttılar. Benim kızımı, üniversiteye giden öğrencileri, engellileri... Hiç mi Allah korkusu yok! İki günlük öğrenciyi 46 koda koydunuz, o öğrenci okul harçlığını çıkarmak için girdi. Bu insanlar ne çalmış da 46 kodu koydun be insan!

da işlem yaptığım zaman yarın bir tanenizin çocuğu zeki olsa bile bir yere gireceği zaman bu yüzden giremez diye bizleri tehdit etti. Kalkanla, tekmelerle, bu birinci müdahalede hiçbir uyarı yapılmadı. Bu adalet mi? Tabii ki değil. Bizler işçiyiz. Biz ekmeğimizi sendikayla birlikte istiyoruz. İkinci müdahalede, kalkanlarla, tekmelerle, kapalı kadın arkadaşlarımızın boğazını sıkarak müdahale ettiler. Arkadaşlarımızın kaburgası, kolu bacağı, kırıldı. Bizler ekmeğimizin karşılığını ve sendikayla birlikte işimizi geri istiyoruz. Gaz sıkıtlar, hastanelik edecek kadar yani. Süreç çok kötü geçti ama biz daha çok hırslandık. Biz bunları hak etmedik. Polonez bizim sayemizde büyüdü. Şafak operasyonu ne demek! Hava soğuk, gece ayaz. Arkadaşımın kafa kafaya verip saat 04:30 uyuduk, saat 05:30 ses gelmeye başladı, bir anda sıçradık. Kalkın kalkın geliyorlar dedi yukarıdan gelen arkadaş. Resmen İstanbul çevik kuvveti buraya boşaltmışlar. Polonez işçilerine şafak operasyonu ne demek! Bizler azılı katil miyiz? Biz tacizci miyiz? Bizler emeğimizin ve ekmeğimizin peşinde koşan insanlarız. Biz sendikaya üye olduk diye bunlar bize yapıldı. Artık yeter! İlla birisinin ölmesi mi gerekiyor, bunu mu istiyorlar? Devlet artık bizi duysun, görsün, yeter artık!

Şaşeron neredeydi? Geçen sene Ocak'ta, Şubat'ta, Mart'ta... Tabii zammı duyunca, güzel maaş duyunca koşu koşu geldiler. Ama Allah büyük. Gün gelecek devran dönecek, Polonez işçiye hesap verecek.

Bizleri Çatalca emniyet müdürü çocuklarımızla tehdit etti. Hakımız-

Çerkezköy'den plastik fabrikasından bir işçi kadın

Chen Solar'da yapılan güzel sözleşme haberleri gibi haberler için sadece uyanış ve birlik lazım, kendimiz için, bütün dostlarımız için!

Çerkezköy'den herkese selamlar. Hep iç açıcı konular konuşmak istesek de maalesef işçi gündemi her zamanki gibi karamsar. Bütün ülkenin yükünü üstümüze yükleyip hiç gibi yaşamaya yaşatılmak istenmeye devam. Hepimiz başka kollarla bu mücadeleyi veriyoruz bireysel ve topluca. İşyerimde gelecek olan asgari ücret zammı gelmeden burnumuzdan getirilmeye başlandı, makineler hızlandırıldı. Olan işkence resmen. Sebep ne? Bize zam yapılacak ya daha çok çalışmamız lazım. Bu hafta biraz

bu duruma ses çıkardığım için göze batıp türlü baskılara maruz kaldım. Tek başına çıkarılan ses mecburen kısık çıkıyor, kısık sesle de hiçbir yere varılamıyor. Tek tek dedik duyan olmadı ama sonra işçi arkadaşlarımızla birlikte ya bu makineler yavaşlar ya da vardiya olarak hepimiz işi bırakırız dememizle makineler eski haline getirildi. İşte birliğin gücünün basit bir örneği.

Daha güzel örnekleri de var biliyoruz. Birleşik Metal'in Chen Solar'da yaptığı sözleşme bizi o

kadar mutlu etti ki, işte azmin zaferi dedirtti. Sabırsızlıkla Polonez işçisinin Tekgıda-İş'in zaferini de bekliyoruz. Birliğimiz bizim için güç, hepimiz başka ağır şartlarda çalışıyoruz ne sağlığımız ne de mücadelemiz patronlarca sayılmıyor. Hep daha fazlası isteniyor. Mücadeleye devam, azmin zaferlerini, mücadelenin sonuçlarını tek tek alacağız, inanıyorum. Bilhassa da Polonez'deki kadın işçilerimize hayranlıkla bakıyorum. Ne olursa olsun, hiçbir şartta mücadelelerini bırakmadılar. Birçok şeyden yine

iş ve fazla mesailer sebebiyle uzak kalsak da yüreğimiz mücadele eden işçilerle, bütün mücadele veren dostlarıma yürekten selam!

Evet yeri geliyor hayattan koparılır şekilde çalıştırılıyor. Pazar mesai mecburi diyorlar, değil dediğimizde kapı orda diyorlar, neden çünkü birlik düzeni yok. Birlik düzeni olsa, yani örgütlü olsak, sendikalı olsak bunu bize mecbur kılabilirler miydi, hayır. İşte bu birliği her fabrikada sağlamamız lazım. Birlik olduğumuz için biz başımızı eğmeyiz, onlara

gücümüzü göstermiş oluruz. Çünkü biz onlara muhtaç değiliz, onlar bize muhtaç. Üretim, bu ülkenin yükü işçinin sırtında. Sadece uyanış lazım, kendimiz için, bütün dostlarımız için, hiçbirimizi görmemek de tanınmasak da kocaman bir aile gibi birlikte hareket etmemiz gerekiyor. Bu ailenin parçası olan, direnen, mücadele eden kardeşlerimize destek olmamız gerekiyor. Chen Solar'da yapılan güzel sözleşme haberleri gibi haberleri daha çok almak istiyorsak, yolu buradan geçiyor.

Betek Boya'da yumruklar havada!

Gebze Tembelova'da Pulver, Smart Solar ve Corning gibi fabrikalara komşu olan Betek Boya (Filli Boya) fabrikasında, işçiler, mücadele ateşini yaktı. Geçtiğimiz aylarda Petrol-İş Gebze Şubesi, binin üzerinde işçisi bulunan bu fabrikada üye çoğunluğunu sağlayarak yetkisini aldı ve masaya oturmaya hazırlandı. Ancak fabrika yönetiminin süreci ilerletmemesi üzerine, örgütlü işçiler, burada olduğunu hatırlatmasına uyarı eylemlerine başladı.

Fabrika yönetiminin sendikal

yetkiye itirazının ardından Ekim ayından beri uyarı eylemlerini sürdüren Betek Boya işçileri eylemlerin dozunu arttırdı. Günlerdir mesai giriş ve çıkışlarında fabrikayı sloganlarla inleyen işçiler yönetim binasının içine girerek sendikal örgütlülük yokmuşçasına davranan patron temsilcilerini uyarıyor. Sendikanın talepleri açık: Yetki itirazının geri çekilmesi ve sözleşme masasına oturulması. Birkaç yıl önce Japon firmasına satılan Betek Boya aynı zamanda “işveren sendikası” olan Türkiye Kim-

ya, Petrol, Lastik Plastik ve İlaç Sanayii İşverenleri Sendikası'na (KİPLAS) bağlı. KİPLAS temsilcileriyle yapılan görüşmede “Memnun olduk, biz Petrol-İş ile çalışmak isteriz ama yurt dışına da iletmemiz lazım” denilmesine rağmen patron tarafından herhangi bir somut adım atılmadı.

Patronun keyfi tutumuna karşı Betek Boya işçileri olması gerektiği gibi karşılık veriyor ve “Müzakere yoksa mücadele var!” diyor. Fabrikanın içinde yapılan yürüyüşler, alkışlar ve atılan sloganlar

işçi sınıfının üretimden gelen gücünü ve örgütlülüğünü patron tarafına hatırlatıyor. Petrol-İş Gebze Şubesi öyle veya böyle o fabrikaya girecek. Betek Boya işçisinin bu

örnek mücadelesini sahiplenmeli ve sendikal örgütlülüğü yok sayan patronlara karşı tavrımız “İşgal, grev, direniş!” olmalı!

Açlık dayatmasına, yoksulluğa, Orta Vadeli Program'a karşı metal işçileri grev diyor!

Birleşik Metal-İş sendikası, Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası (MESS) üyesi GE Grid Solutions, Hitachi Energy, Schneider Electric, Artaş Kriyojenik ve MESS'ten ayrılan Green Transfo işyerlerinde grev sürecinin başladığını duyurdu.

2 bin metal işçisi grev dedi!

MESS; işçilerin taleplerini karşılamak bir yana, İngiliz Mehmet'ten, işçi düşmanı Orta Vadeli Program'dan (OVP) aldığı cesaretle bu iş yerlerinde çalışan yaklaşık 2 bin işçiye açlığı, sefaleti, yoksulluğu dayatıyor. İşçinin karşısına TÜİK'in yalan enflasyon verileriyle, Orta Vadeli Program'ın hedeflenen enflasyon verileriyle gelerek, sözleşme masasında yüzde 36,5 gibi düşük bir zam oranında ısrar ediyor.

Ama MESS patronları bir şeyi unuttu: Karşılarında hükümetin grev yasalarını paçavra gibi buruşturup çöpe gönderen Green Transfo (eski ismi ile Schneider Enerji) işçileri var. Gece yarısı gelen grev yaşama rağmen sendikalarının grev kararının arkasında durup, sabah o grev çadırını halaylarla, sloganlarla kuran ve fiili grevle kazanan işçiler var. Grid'in, Artaş'ın, Hitachi'nin masada pazarlıklar sürerken, fabrikalarını "İşgal, grev, direniş!" sloganlarıyla inleyen işçileri var. Karşılarında MESS'in daveti kabulümüzdür diyerek grev kararı alan Birleşik Metal-İş sendikası ve orada örgütlü, onurlu, mücadeleci metal işçileri var!

Birleşik Metal-İş sendikası şimdi bir grev kararlarını fabrikalara asıyor, 2 bin metal işçisi grev sürecine

giriyor. Grevlerin ilki Hitachi Enerji firmasına bağlı 500 işçinin çalıştığı 4 fabrikada, 4 Aralık'ta başlayacak. Grev sürecinde aynı zamanda beş fabrikada da üretime dokunan eylemler yapılıyor.

Açlık dayatmasını kırmanın yolu metal işçileri gibi greve gitmekten geçiyor

İngiliz Mehmet'in OVP'si ile patronların hedefi bütün işçi sınıfını açlık ücretlerine mahkûm etmek, asgari ücrette eşitlemek. Aralık ayında asgari ücret zammı için görüşmeler başlayacak. IMF, Türkiye'nin borçlu olduğu emperyalist tefeciler adına diyor ki ücretleri baskıla, asgari ücreti de gerekirse anayasayı da çiğneyerek açlık sınırına endeksle. Emekçi halkın tamamının gözü kulağı yine asgari ücret görüşmelerinde olacak, ama çok iyi biliyoruz ki o görüşmelerden hayrımıza tek bir sonuç çıkmayacak.

Gün asgari ücretin ne kadar olması gerektiğini konuşma günü değil. Gün açlık dayatmasına karşı şaltire uzanan ellere, üretimden gelen gücünü kullanan işçi sınıfına destek olma günü! Bu grev yalnızca metal işçilerinin değil, bütün işçi sınıfının, emekçi halkın, hepimizin grevi. Açlık dayatmasına, TÜİK'in enflasyon verileriyle, hedeflenen enflasyon oranıyla ücretlerimizin belirlenmesine karşı girişilen bütün mücadeleleri sahiplenelim, zafere ulaşması için çaba harcayalım!

OVP'yi çöpe atmak için grevlerin, direnişlerin etrafında birleşelim!

Mehmet Şimşek'in OVP'sine karşı mücadelenin yolu bugün grev çadırlarından, direniş alanlarından, fabrikalardan geçiyor. Mücadelede ölü örgütlü mücadeleye girişen, üretimden gelen gücünü kullanan işçiler çekiyor. Polonez işçileri anayasayı çiğneyen patrona karşı kahramanca mücadele ederek sendikali olma hakkını savunuyor. Betek Boya işçileri her hafta fabrikalarında eylemlerle yetki itirazı yolu ile patronun sendikal örgütlenme önünde engel olma çabasına karşı çıkıyor. Mersen, MKB Rondo, Tarkett işçilerinin grev çadırları açlık sınırına dayanan ücretlere, sefalete karşı başkaldırının birer mevziisi, birer çoban ateşi oluyor. Görevimiz o çoban ateşlerini büyütmek, yanlarına yenilerini eklemek!

Geçinebileceğimiz bir ücreti, insanca yaşamayı, çocuklarımız için güvenli bir geleceği hepimiz istiyoruz. Bütün bunları patronlar vermeyecekler, biz söke söke alacağız! Gün işçi sınıfının öncü bölüğü, onurlu metal işçilerinin grevinin yanında olma günüdür! Bu grev hepimizin!

2 Aralık 2024

Eker Süt'te sendika hakkı için mücadele devam ediyor

Bursa Mustafakemalpaşa'da bulunan Eker Süt fabrikasında Tekgıda-İş sendikasında örgütlenedikleri için işten atılan üç işçi fabrika önünde sürdürdükleri direnişini iki ayı aşan bir süredir devam ettiriyor.

Mücadele iki ayı geride bırakan fabrika yönetimi işçilerin anayasal hakkı olan sendika hakkına saygı göstermemeye devam ediyor. Yönetim sendikayı yetkili sendika olarak kabul etmezken süreci yar-

gıya taşıyarak işçilerin mücadelesini uzatmaya çalışıyor. Yargı süreci içinde de yetki süreci uzatılarak, anayasal hakka kulak asılmıyor. Patron ve yargı el ele mücadeleyi

zamana yayarak sönmüldürmeye çalışsa da Eker işçileri ve Tekgıda-İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Suat Karlıkaya bu mücadele zafere ulaşmaya kadar mücadeleye devam edeceklerini ve sendikaya saygı duyulmadığı takdirde de mücadelenin büyüyeceğini vurguluyorlar. Eker mücadelesi kazanacak, Eker'e sendika direnişle girecek, Eker işçisi kazanacak! Tüm işçi sınıfı kazanacak!

90 günü geride bırakan MKB Rondo grevcileri kararlı adımlarla yoluna devam ediyor!

İstanbul Tuzla Kimya Sanayicileri Organize Sanayi Bölgesi'nde (KOSB) bulunan MKB Rondo fabrikası işçileri, patronun asgari ücret dayatmasını kırmak, iş güvenliği ve sağlıklı çalışma koşullarını elde edebilmek için Seltuloz-İş sendikasında örgütlendi. MKB patronu, Toplu İş Sözleşmesi masasında işçilerin taleplerini karşılamayı reddedince, işçiler

üretimden gelen güçlerini kullanıp 28 Ağustos tarihinde greve çıktılar.

MKB Rondo işçisinin mücadelesi ücret zammından ibaret değil!

Taslakta talep edilen zam oranı yüzde 130'du, patron yüzde 45'in üzerine çıkmadı. Grevin tek gerekçesi ücret zammı değil. İlk yıl için iki ikramiye, ikinci yıl için üç ikramiye gibi ilk sözleşme için iyi denebilecek bazı yan haklar alındı. Asıl sorun MKB patronunun işçinin iradesini tanınamaması. Disiplin Kurulu'na işçilerin katılımından temsilcilerin sendikal izinlerine kadar birçok hakkı en baştan reddederek sendikayı vasıfsız-

laştırmayı hedefleyen patron, işçinin örgütlü gücüne çarptı.

MKB Rondo işçisi hakkı olanı söke söke alacak!

90 günü geride bırakan grevciler, bir yandan kış için hazırlıklar yaparken diğer yandan patrona kararlılıklarını gösteriyorlar. Çadırın çevresi grevcileri soğuktan koruyacak şekilde sarıldı. Zemin içerdekileri soğuktan koruyacak şekilde düzenlendi. MKB grevcileri gerekirse kış çadırda geçirmeye hazır. Patron ya milyonlardan vazgeçecek ya da bundan sonra MKB Rondo fabrikasında sendikal düzende, talep edilen maaşlarla, sağlıklı bir iş ortamında çalışılacak.

Levent Dölek

Tekel'den Polonez'e sermayenin kâbusu olmak ve rüyamızın peşinde yürümek

Tekel'in ve işçi sınıfının şehidi Hamdullah Uysal'ın anısına saygıyla...

15 Aralık 2009'da bundan tam 15 yıl önce binlerce Tekel işçisi otobüslerle Ankara'ya indi ve Türkiye işçi sınıfı tarihinin dönüm noktası olacak büyük bir direniş başladı. İşçilerin AKP Genel Merkezi'ne yürüyüşü devletin gazıyla, copuyla, tazyikli suyuyla karşılaştı. Çetin mücadelelerin sonucunda işçiler Sakarya Meydanına geldi. Türk-İş Genel Merkezi'nin önünde kar yağışının altında taburelerle başlayan oturma eylemi saatler içinde bir çadırkent inşa edilmesiyle 78 gün sürecek büyük bir direnişe dönüştü. O güne kadar Tekel benim için doğduğum yerdi. Babam İsmet Dölek, Tekel'de memurdu. Ben de Tekel'in Cevizli'deki lojmanlarında doğmuştum. Binlerce işçi çocuğu gibi ben de Tekel'in ekmeğini yiyerek, kreşine giderek, sağlık hizmetlerinden, sosyal tesislerinden faydalanarak büyüdüm. Tekel benim yuvamdı. Tekel işçisi işini ekmeğini yuvasını yuvamızı savunuyordu. "Tekel vatandır, satılmaz" sloganıyla işçiler, vatanımızı savunuyoruz diyorlardı. Ve tabii ki onlar da vatan haini ve terörist ilan edileceklerdi!

Tekel işçisi "gemileri yaktık geri dönüş yok" diyerek Ankara'ya geldi, Ankara'da Sakarya komününü kurdu, zulmün karşısında Türkü Kürdü Lazı ile Tekel işçisi omuz omuza durdu. Halaylar horonlar birlikte oynandı. Sakarya'da işçilerin birliği ve halkların kardeşliği vardı. Tekel işçisinin mücadelesi tüm Türkiye işçi sınıfının mücadelesine dönüştü. Tüm Türkiye Ankara'ya aktı. İşçinin coşkun akan seli sendika bürokratlarını da önüne kattı. Ankara Sıhhiye meydanında yüz bin kişi toplandı. Devrimci İşçi Partisi yeni kuruluyordu ve biz de DİP Girişimi olarak alandaydık. Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu işçinin karşısına çıkmaya korkuyordu. Kürsünün önünde "Kumlu gelsin grev sözü versin" sloganı atmaya başladık ve genel grev çağrısı dalga dalga alana yayıldı. Sonrasında Türk-İş tarihinin en işbirlikçi başkanlarından biri olan Mustafa Kumlu nihayet genel grev çağrısı yapmak zorunda kalacaktı. Sakarya komünü 78 gün sürdü ama kavga devam etti. Aylarca meydanlarda Tekel işçilerinin merkezinde olduğu bir sınıf hareketliliği yaşandı. Nihayet gemileri yaktık geri dönüş yok diyen Tekel işçileri kefenleri giydik geri dönüş yok diyerek açlık grevine dahi gideceklerdi.

Bu mücadelenin etkisi sadece sınıfın belleğine kazınmadı. Tekel'den sonra "çadır" iktidarın bitmeyen kâbusu oldu. Yıllar sonra üniversite asistanları olarak YÖK'ün önüne eylem yapmaya gittiğimizde, Ankara polisi bize "ne yaparsanız yapın lütfen çadır kurmayın" dediğinde bunu çok iyi anlamıştım. O gece YÖK'ün önünde karın altında çadır kurmadan sabahlamıştık. Ama Tekel'in direniş ruhu yanımızdaydı. Ve ertesi gün kazanımla dönmüştük. Daha sonra "çadır" korkusunu ya da daha doğru bir ifadeyle Tekel korkusunu Gezi'de gördük. Karşılarında çadırı görünce paniklediler ve çadırı yakmaya kalktıklarında isyan ateşini daha da harlamaktan başka bir şey yapmamış oldular.

Tekel işçisinin büyük direnişini önemli kazanımlar elde etti. Ama sonuçta Tekel elden gitmişti. Türk-İş'in 190 bin üyeli en büyük sendikalarından olan Tekgıda-İş belkemiği olan Tekel'i kaybetmişti. Ama Tekel direnişini ardında, büyük bir mücadele mirası bıraktı. O miras Yunus Durdu'lar, Suat Karlıkaya'lar gibi Tekel'in önderleri ile bugünlere taşındı. Kamunun en büyük sendikalarından olan Tekgıda-İş Tekel'in mücadelecisi mirasıyla özel sektörün en büyük sendikalarından birine dönüştü. Bu öyle kolay olmadı. Tekel'den sonra Çaykur da siyasi operasyonlarla Tekgıda'dan kopartıldı. Ama Tekgıda-İş pes etmedi, işçiden aldığı aidatı örgütlenmeye ve direnişe harcadı. Sendikalaştığı için işten atılan işçiye sahip çıktı. Bugün marketlerin gıda reyollarında gördüğümüz pek çok markayı üreten işçiler direne direne Tekgıda-İş sendikasında örgütlendi. Bugün Nestle'den Süttaş'a Cargill'den Eker'e, Adkotürk'ten Bel Karper'e, Perfetti'den Polonez'e kurulan çadırlar Tekel'in çadırlarıdır.

Bugün Eker'de, Perfetti'de, nihayet Polonez'de Tekel'in çadırları yeniden iş aş hürriyet mücadelesinin mevzileri olmuştur. Tekel'in direnişini mirası yeniden ayağa kalkmıştır. Şimdi Polonez işçileri de "gemileri yaktık geri dönüş" yok diyerek Anayasal hak yürüyüşü için Ankara yoluna çıkıyor. Tekel direnişinin bir aşamasında hükümet işçilerinin taleplerini karşılamayan bazı iyileştirmeler önerince işçiler arasında referandum yapılmıştı. Sandıklardan oy birliğiyle "direnişe devam" kararı çıkmıştı. Polonez'in Ankara yürüyüşü de patronun "kıdem tazminatlarınızı ve dört aylık ücretlerinizi verelim gidin" teklifinin ardından kurulan sandıklardan direnişe devam kararıyla birlikte çıktı. Memlekette sayısız seçim yapıldı. Emekçi halk için hiçbir şey değişmedi. Ama Tekel'deki referandumdan sonra Türkiye'de hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Polonez'in kararından sonra da öyle olacak. Polonez işçisi tarih yazacak. Tekel'den Polonez'e gemileri yakan işçiler gerekirse kefen giyer ama mücadeleden dönmez. Ben Tekel'de doğdum, partim Devrimci İşçi Partisi Tekel direnişinde kuruldu ve ne mutlu ki bugün sermayenin kâbusu olan Polonez işçileri ile birlikte rüyamızın peşinde, ekmeğin ve hürriyet günlerine doğru birlikte yürüyoruz! Memlekette iyiden güzelden, haktan ve haklıdan yana bir şeyler değişsin diyen herkesi bu onurlu yolda birlikte yürümeye davet ediyoruz!

Türkiye'de ortalama ücret olmuş ve açlığa endekslenmiş asgari ücret sorununun çözümü örgütlü mücadelededir: Sadaka değil toplu sözleşme!

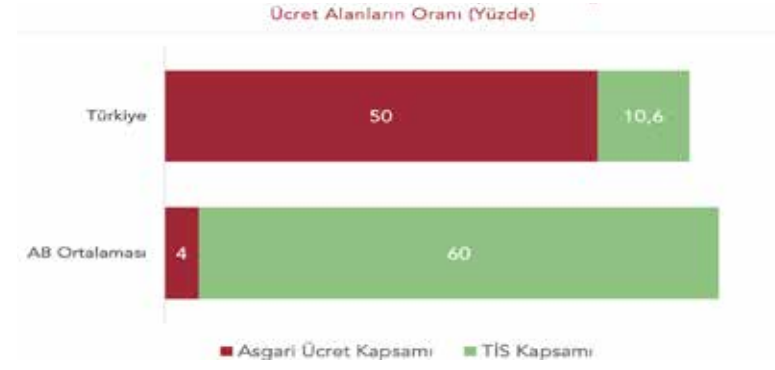
Her yıl Aralık ayında Asgari Ücret Tespit Komisyonu toplanıyor ve tüm ay boyunca işçi sınıfı bu komisyondan çıkacak sonucu bekliyor. Türkiye'de asgari ücret istisnai bir ücret olması gerekirken ortalama ücret haline gelmiştir. Türkiye'de 22 milyon ücretli çalışan içinde asgari ücret ve civarında (asgari ücret ve yüzde 20 fazlası) ücret alan işçilerin sayısı yaklaşık 12 milyondur. 1,5 milyona yakın işçi de asgari ücretten daha az bir ücretle çalıştırılmaktadır. Asgari ücretin yüzde 50 fazlası ve daha azına çalışanların oranı yüzde 70'e kadar (yaklaşık 15 milyon kişi) ulaşmaktadır. Yani asgari ücrete yüzde 50 zam yapılırsa bunun ilk andaki etkisi asgari ücretli sayısının 15 milyona çıkması olacaktır. Asgari ücretin iki katından fazla ücret alan çalışan sayısı ise en fazla 4 milyon kişidir. Dolayısıyla asgari ücret sadece asgari ücretlileri değil tüm işçi sınıfını ilgilendirmektedir.

Emekçi kadınların pek çoğu asgari ücrete dahi ulaşamıyor!

Asgari ücret en fazla genele göre her zaman daha düşük ücretlerle çalıştırılan emekçi kadınları etkiliyor. Emekçi kadınların yüzde 41'i asgari ücret dahi alamazken kadın çalışanlar içerisinde asgari ücret civarında ücret alanların oranı yüzde 62'ye kadar çıkıyor. Kadın çalışanların yüzde 85'i asgari ücretin iki katından daha az ücret alıyor.

Türkiye'nin asgari ücretliler ülkesi olmasının sebebi sendikasızlık!

İşçi sınıfının açlık sınırına endekslenmiş asgari ücrete mahkûm edilmesinin en önemli sebebi sendikasızlıktır ve ücretlerin toplu sözleşmelerle belirlenmemesidir. Türkiye'yi sendikaların çok daha güçlü olduğu Avrupa Birliği ülkeleri ile kıyasladığımızda bu durum açıkça gözükmemektedir. İşçilerin yüzde 60'ının toplu iş sözleşmesi kapsamında çalıştığı Avrupa Birliği'nde asgari ücretlilerin oranı yüzde 4 iken Türkiye'de toplu sözleşme kapsamı yüzde 10'larda asgari ücretlilerin oranı ise yüzde 50'lerdedir. Bu tablodan Avrupa Birliği sermayesinin daha medeni daha insani ya da daha insafı olduğu sonucuna varılamayacağı açıktır. Bu tablo Avrupa'da geçmişten bugüne sendikalarıyla birlikte mücadele eden işçilerin eseridir. İngiliz, Alman, Fransız, Hollandalı, İtalyan, İspanyol, İsveçli vb. şirketler Türkiye'ye sendikasız işçileri asgari ücret civarında ucuza sömürmek için gelmektedir. Kendi ülkelerinde fabrikalarını sendikacı çalıştırmak ve işçilerine daha yüksek ücret vermek zorunda kalan bu emperyalist şirketler Türkiye'de sendikalaşmayı engellemek için işten çıkarma, baskı, mobbing gibi her türlü kirli yola başvurmaktadır. Emperyalist şirketler Türkiye'de sendikalaşmayı engellerken yavaş işleyen yargı mekanizmasından, memleketin işçisine karşı yabancı sermayeyi cansiperane koruyan devletin polis ve jandarmasından sonuna kadar yararlanmaktadır.

Sendikal yetki davaları yıllar sürüyor! Sendikal çoğunluğu alan işçilerin yüzde 24'ü toplu sözleşme yapabiliyor!

Birleşik Metal-İş Hukuk Dairesinin son 12 yılda gerçekleşen 146 yetki itirazını baz alarak yaptığı araştırmaya göre davalar ortalama 2 yıl 2 ay sürüyor. Bu süre patronların kasten yetkisiz mahkemeye başvurmaları sonucunda ortalama 3 yıl 6 aya kadar uzuyor. Bu davalar sürerken patronlar boş durmuyor ve bilhassa öncü işçileri hedef alan yeni işten çıkartmalarla işyerlerinde terör estirmeye devam ediyor. Aynı araştırmada sendikaların lehine kesinleşen 83 davadan sadece 20'sinde (yüzde 24) toplu sözleşme imzalanabildiği tespit ediliyor. Bu işyerlerinin birçoğunda, işçiler patronlar tarafından yapılan işten çıkartma saldırılarını direnişlerle, iş bırakma ve iş yavaşlatma gibi eylemlerle zaman zaman da fabrika işgalleriyle cevap vererek kırabiliyor. E-devlet'ten bir tuşa basarak gerçekleşen sendika üyeliğiyle başlayan süreç toplu sözleşmeye sınıf savaşının muharebelerinden geçerek varabiliyor.

Çözüm Asgari Ücret Tespit Komisyonu'ndan ne çıkacak diye beklemekte değil, örgütlenmekte!

Asgari Ücret Tespit Komisyonu Aralık ayının ilk haftasında başladığı toplantıları ay boyunca devam ettiriyor. Bu komisyonda 15 kişi var. 5 kişi hükümet, 5 kişi işveren sendikası (TİSK), 5 kişi de en çok üyesi olan işçi konfederasyonu (Türk-İş) tarafından belirleniyor. Hükümet her zaman sermayeden yana olduğu için bu komisyondan işçinin yararına bir sonuç çıkmasına imkân yok. Nitekim 2000 yılından itibaren 25 yıl içinde sadece 6 defa oy birliği ile belirlenmiş 17 defa işçi tarafı kararı reddetmiş ya da imzalamamış. Patron tarafı ise sadece 2003 ve 2015 yıllarında iki defa (her iki yılda da asgari ücretten hemen öncesinde genel seçimler olmuştur) karara muhalefet etmiştir.

Tablo ortadadır, işçilerin Asgari Ücret Tespit Komisyonu'ndan bir beklentisi olamaz. IMF uluslararası tefeciler adına konuşmakta ve gerçekleşen enflasyon değil hedeflenen enflasyon üzerinden

yüzde 20 civarında bir zam yapılmasını istemektedir. Siyasi olarak yerel seçimlerde hezimet almış bir iktidarın bu kadar düşük bir zam yapması beklenmemelidir. Onlar ölümü gösterip sıtmaya razı etme politikası izleyecektir. 20-25 bin lira arasında bir rakam üzerine her yıl Erdoğan'ın gönlünden kopan bir miktar daha eklenecek ve tiyatronun perdesi açlık sınırına endekslenmiş asgari ücretle kapanacaktır. Bu tiyatrodan sadece iktidar değil muhalefet de kendine verilen rolü oynuyor. Örneğin Özgür Özel asgari ücrete 30 bin liralık bir tavan belirliyor. 2025 yıl sonunda 30 bin lira açlık sınırının altında kalacak. Yani muhalefet patron muhalefeti olunca sanki matah bir şey söylüyormuş havasına giriyor ama sonunda yine asgari ücreti açlık sınırına endekslemekte iktidarlar ortak hareket ediyor. Dikkat edilirse iktidarıyla muhalefetiyle patron siyasetinin söylemediği şey sendikalaşmanın önündeki engellerin kaldırılmasıdır. Bunu söylemiyorlar ve istemiyorlar. Çünkü onlar işçi sınıfını asgari ücrete çalıştırıp sömürmekten çıkar elde eden patronların partisidir. İşçi sınıfının bu patron partilerinden de beklentisi olmamalıdır. İşçiler tüm zorluklara rağmen örgütlenmeli, sendikalaşmalı pazarlık masasına üretimden gelen gücünü koymalı, grev hakkına grev yaparak sahip çıkmalıdır.

Patronların hükümeti vergide adaleti sağlayamaz!

Emekçi halk ağır vergi yükü altında inim inim iniyor. İşçi sınıfı ve kamu emekçileri hem geçinemiyor hem de gelirlerine oranla en yüksek vergi yükünü sırtlıyor. Örneğin 35 bin lira brüt ücret alan bir işçinin yıl başında 27.700 lira olan net ücreti yıl sonunda 25 bin liraya düşerken yıl boyunca 40 bin liraya yakın gelir vergisi ödüyor. SGK primi (58.800 lira) ve işsizlik sigortası kesintileriyle (4200 lira) birlikte işçinin brüt ücretinden yapılan kesintileri ile birlikte düşünüldüğünde bu işçi yılın 4 ayında bir nevi devlete çalışıyor. Bu kesintiler işçiler ve kamu emekçileri ücretlerini/maaşlarını daha ellerine almadan yapıyor. Dolayısıyla devlet işçilerden ve emekçilerden vergi toplarken hiçbir sorun yaşamıyor.

Öte yandan burjuvalar ve zenginler beyan üzerinden vergi ödüyor. Beyan üzerinden ödenen vergiler kaynaktan kesilen vergilerin ancak yüzde 7'si kadar! Şirketlerin ödediği kurumlar vergisinde de durum benzer. İşçi ve kamu emekçileri 2024 yılında 1,1 trilyon lira gelir vergisi öderken, kâr rekorları kıran şirketler sadece 1,3 trilyon lira ödüyor. İşçi ve emekçilerin üzerindeki vergi yükünün en önemli göstergelerinden biri de dolaylı vergilerin ağırlığıdır. Dolaylı vergiler KDV, ÖTV gibi tüketim üzerinden alınan vergilerdir. Bu vergiler gelire göre artmaz. Yani pazardan ekme, peynir, zeytin aldığımızda Koç, Sabancı da işçi Zeynep köylü Ahmet de aynı oranda vergi öder. Türkiye'de dolaysız ver-

giler devletin vergi gelirlerinin çoğunluğunu oluşturmaktadır. 2000'li yıllarda dolaylı vergilerin oranı dolaysız vergileri geçmiştir, 2024 yılına vardığımızda devletin vergi gelirlerinin yüzde 69'u dolaylı vergilerden elde edilir hale gelmiştir.

Vergide adalet için birleşik ve örgütlü mücadeleye Birleşik İşçi Cephesi'ne!

Devleti patron partileri yönetirse vergi işçiden alınır, kaynaklar da sermayeye aktarılır. Aynı asgari ücret gibi vergide de çözüm işçilerin örgütlü mücadelesindedir. İşçi ve emekçiler artık bu adaletsizliğe son demek için meydanları doldurmaya ve eylemler yapmaya başladı. Ancak meydanlarda cılız kalan ve

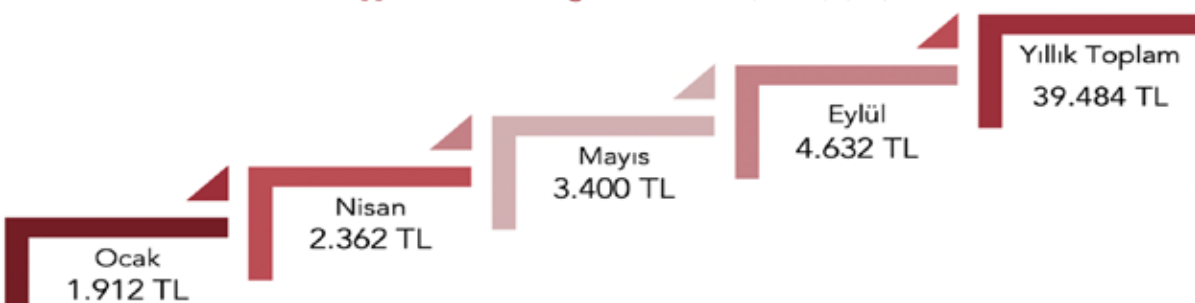

birleşmeyen tepkiler hükümet üzerinde etkili olmuyor ve iletilen talepler sonuçsuz kalıyor. Farklı sendika ve konfederasyonlar birleşerek vergide adalet taleplerini meclise ve hükümete sunuyorlar. Kasım ayında Türk-İş, Hak-İş ve DİSK başkanlarının meclise birlikte gitmeleri, orada grubu bulanan partileri ziyaret ederek işçilerin taleplerini beraber dile getirmeleri olumludur. Ancak olması gereken bu birlikteliğin alanda da gösterilmesidir. Son dönemde Türk-İş, DİSK, KESK benzer taleplerle ama ayrı ayrı mitingler gerçekleştirdi. Sendika ve konfederasyon başkanları birlikteliklerini meydanlara taşımaları, meclisteki patron partilerinin temsilcilerinden önce temsil ettikleri işçilerin karşısına birlik ve beraberlik içinde çıkmalıdır. Görev

yeniden Emek Platformu'nun kurulması ve Birleşik İşçi Cephesi'nin inşa edilmesidir.

Diğer yandan Tuzla'daki Chen Solar işçilerinin vergi yükünü patronun üzerine aktaran maddeleri toplu sözleşmeye geçirmeleri örnek bir kazanım olarak karşımızda durmaktadır. Ücretlerini de 60 bin lira seviyesine getiren Chen Solar işçileri asgari ücrette de vergide adalet için de gidilmesi gereken yolu göstermektedir. Chen Solar'a benzer örnekler artmalıdır. Vergi yükünü patrona aktaran sözleşme maddeleri MESS gibi etkisi çok daha geniş olan ve yüzbinlerce işçiyi kapsayan grup sözleşmelerine de eklenmelidir. Hak verilmez alınır! Haklar fabrikalarda direne direne meydanlarda birleşe birleşe kazanılacaktır!

Bir İşçinin Gelir Vergisi Kesintisi (2024) (TL)

Yılın başında işçinin ücretinin yaklaşık yüzde 21'i vergi ve kesintiye giderken eylül itibarıyla bu oran yüzde 29'a yükseliyor.

Chen Solar'da sınıf mücadelesi kazandı: TÜİK'in yalanlarını yıkan %90'lık zam ve vergi kazanımı yol gösteriyor!

Birleşik Metal-İş sendikası Gebze 1 No'lu şubesinin örgütlü olduğu Tuzla'da bulunan Chen Solar fabrikasında toplu sözleşme uyuşmazlık aşamasında imzalandı. Toplu sözleşmeyle birlikte ikramiye dahil en düşük işçi ücreti yüzde 90 oranındaki bir zamlarla net 60 bin lira oldu. Ücretin dışında senelik 20 bin liralık erzak çeki alındı. Sosyal haklara ortalamada %300'ün üzerinde zam alındı. Ramazan ayı iftara denk gelen yemek molası 40 dakikaya çıkarıldı. Toplu sözleşme zaferi işçiler tarafından meşale ve halaylarla kutlandı.

Zafer nasıl geldi?

Ağustos ayında toplu sözleşme görüşmelerine başlanan fabrikada 60 günlük müzakere sürecinde bir sonuç alınamadı. Bunun üzerine Ekim ayının başından itibaren fabrikada fazla mesailere kalmama ve molalara toplu çıkararak üretimi durdurma eylemleri yapıldı. Bunun dışında fabrikada vardiya girişi çıkışlarında yapılan yürüyüşlerle Chen Solar işçileri talepleri karşılanmadığı sürece greve hazır olduklarını patrona gösterdiler. Chen Solar işçilerinin güçlü grev iradesi toplu sözleşme masasında zaferi getirdi.

Chen Solar işçisi TÜİK'in manipüle edilmiş enflasyon rakamlarını reddetti!

Asgari ücret, kamu emekçilerinin ve emeklilerin maaşları, toplu sözleşmelerdeki zamlar ve enflasyon farkları TÜİK'in manipüle edildiği herkesçe bilinen rakamlarına göre belirleniyor. Gerçek enflasyonla TÜİK'in enflasyonu arasındaki fark her zaman işçinin cebinden para çalınmasıyla sonuçlanıyor. Chen Solar'ın toplu sözleşme sürecinde Birleşik Metal-İş, TÜİK'in çarpık enflasyon rakamları

üzerinden pazarlık yapmayı reddederken işçilerin geçim koşullarını masaya koydu. Mehmet Şimşek'in 2024 yılı sonu için yüzde 42 olarak açıkladığı enflasyon öngörüsü, 2025 yılı için yüzde 17 olarak ilan ettiği enflasyon hedefi reddedildi. Ücretlere yapılan yüzde 90'lık zam oranı, sosyal haklarda ortalama yüzde 300'lük artışlar bu işçi iradesiyle gerçekleşti.

Vergi yükü ile ilgili emsal kazanım!

Bugün işçi sınıfının en önemli gündemlerinden biri artan vergi yükü. Patronların milyarlarca liralık vergileri affedilirken işçiler sene sonuna doğru maaşlarının büyük bir kısmını doğrudan ve dolaylı vergi olarak ödüyorlar. Asgari ücretliler bile Ağustos ayından itibaren bir sonraki vergi dilimine giriyorlar. Son aylarda işçi konfederasyonları vergide adaletle ilgili ortak açıklamalar yaptılar. DİSK bu konuda çeşitli illerde basın açıklamaları düzenledi, Türk-İş ise Ankara'da yüz binden fazla işçinin katıldığı bir miting düzenledi. İşçi sınıfı bir yandan meydanlarda vergide adalet için sesini yükseltirken, sendikalar toplu sözleşmeleri de vergi konusunda bir mücadele alanı haline getirmeliydi.

Birleşik Metal-İş'in Chen Solar'da imzaladığı toplu sözleşme, bu açıdan emsal oluşturuyor. İşçi-

ler vergi dilimleri sebebiyle yaşanan kaybı nispeten telafi etmesi için Nisan ayından itibaren her ay 1.500 lira, Ağustos ayından itibaren ise her ay 3.000 lira ek ödeme alacaklar. Chen Solar işçileri bu konuda önemli bir kazanım elde ederek diğer fabrikalarda imzalanacak toplu sözleşmelerde vergi ile ilgili kazanımların önünü açmış oldular.

Chen Solar yolu gösteriyor: Açlık dayatmasına karşı tek yol örgütlenmek!

Chen Solar işçileri bundan dört yıl önce Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlendiler. O güne kadar asgari ücrete çalışıyorlardı. Sendikalı olduklarında her fabrikada olduğu gibi Chen Solar patronu da işten atma saldırısı ile karşılık vermişti. Chen Solar işçileri ise firesiz bir katılımla iş durdurarak bu saldırıyı püskürterek arkadaşlarına tekrar işbaşı yaptırıp patronu da toplu sözleşme masasına oturtmuşlardı. Aradan dört yıl geçti. Chen Solar fabrikasında Birleşik Metal-İş sendikası üçüncü toplu sözleşmesini imzaladı ve ücretler asgari ücretle kıyas kabul etmeyecek bir noktaya geldi. Chen Solar işçileri açlık ücreti dayatmasına karşı tek yolun örgütlü mücadele olduğunu bir kez daha göstermiş oldular. Patronların ve iktidarın, İngiliz Mehmet Şimşek öncülüğünde yürüttüğü Orta Vadeli Program saldırısına karşı işçi sınıfının örgütlü mücadele saflarının daha da güçlenmesi gerekiyor. Her başarılı toplu sözleşme başarıya ulaşan her grev ve direniş bu mücadelede işçi sınıfını güçlendiriyor. Zafere giden yol örgütlenmekten ve mücadele etmekten geçiyor.

Alperen Erkoç

Örgütlü gücümüzle Chen Solar'da kazandık! Nihai zafer sınıf siyasetiyle gelecek!

Yaklaşık 5 aylık bir sürecin sonunda Kasım ayında Chen Solar'da toplu sözleşmemizi başarıyla imzaladık. Büyük bir zafer elde ettik, elimizden geldiği kadar diğer fabrikalardaki sınıf kardeşlerimize umut olmaya çalıştık. Taslağımızı hazırladığımız günden sözleşmemizi imzaladığımız güne kadar kendi ücretlerimizi iyileştirmenin ötesinde, emsal kazanımlar elde ederek bir buzkıran gemisi gibi bizden sonra toplu sözleşme sürecine girecek olanlara yolu açmak, grevde ve direnişte olan işçilere umut olmak istedik.

TÜİK'in son 6 aylık enflasyonunun %18 olduğu bir dönemde saat ücretlerimize bu oranın 5 katı yani %90 zam aldık. TÜİK'in gerçek olmayan rakamları aracılığıyla ücretlerimizi baskı altına almak isteyenlere karşı işçi sınıfının örgütlü gücüyle işçinin yaşadığı gerçek enflasyonu masaya getirdik. Bizleri ekonomik olarak en çok yoran konu vergi konusu. İktidar patronların vergilerini affederek bütün vergi yükünü biz işçilerin sırtına yüklüyor. Bu konuyla ilgili bütün işçi konfederasyonları eylemler, ortak basın açıklamaları gerçekleştirdiler. Biz ise ilk andan itibaren greve hazırlanarak, üretimden gelen gücümüzü bir koz olarak elimizde tutarak, vergi ile ilgili bir kazanımı da toplu sözleşme sürecimizde elde ettik. Her vergi dilimi değişiminde artmak üzere aylık vergi yardımını aldık. Yani iktidarın yapmadığını örgütlü gücümüzü kullanarak yaptık ve vergi yükümüzün en azından bir kısmını patrona yükleyerek emsal bir kazanım elde ettik.

Chen Solar sözleşmesinde sadece ekonomik kazanımlar yok. Patronların emekçi halkı bölen düzen siyasetine karşı sınıf siyasetinin birleştirici yönünü gösteren örnekler de var. Patronlar ve onların siyaseti işçileri inançlarına, memleketlerine, ırklarına, mezheplerine göre bölmek için her türlü çaba içerisine girerler. Biz ise Türk-Kürt, kadın-erkek, Alevi-Sünni her memleketten ve her inançtan işçiler olarak birleşip onların karşısına çıktığımızda işte böyle zaferlere imza atarız. Patronların laiklik anlayışının temel taşı emperyalizmle bütünleşme hayali oluşturur. Bunu yaparken de laikliği bahane ederek kadın işçinin başını kapamasına engel olurlar. Cuma namazına giden işçinin namaz vaktini ücretinden keserler. İşçi sınıfının laiklik anlayışının amacı ise her inançtan her mezhepten işçinin omuz omuza patronlara karşı sınıf savaşını vermesidir. Bunun koşulu ise her işçinin kendi inancını özgürce ve eşit şekilde yaşayabilmesidir. Biz bu anlayışla aynı Ramazan ayında oruç tutan arkadaşlarımız gibi Muharrem ayında 12 İmam orucu tutan arkadaşlarımızın da yemedikleri yemeklerin parasını almasını sağlamıştık. Bu toplu sözleşmemizde ise Ramazan ayında iftar saatine denk gelen yemek molasını 10 dakika artırdık. Din istismarını elden bırakmayan ama inançlara hiçbir faydası dokunmayan, emekçi halkı din ve mezhep temelinde bölen patron siyasetine karşı laikliği işçi sınıfının perspektifinden savunan sınıf siyasetinin farkı budur.

Bunlar dışında da birçok kazanımı hep beraber sendikamızla, şube yönetimimizle omuz omuza vererek elde ettik. Kazanımların en büyüğü ise örgütlü gücümüze olan inancımızın ve güvenimizin pekişmesi oldu. Sendikalı olmadan önce hayatımızın gidişatını belirleyen, ücretlerimiz başta olmak üzere fabrikada hayata geçen hiçbir uygulamada söz hakkına sahip değildik. Şimdi ise fabrikada içtiğimiz çorbanın tuzundan, giydiğimiz kıyafetin pamuk oranına kadar her şeyde söz sahibiyiz. Durum böyle olunca "Acaba Türkiye'deki bütün işçiler birleşip ülkenin siyasetine damgasını vursa kim bilir neler başarırız?" diye düşünmeden edemiyoruz. Biliyoruz ki gerçek zafer ancak ve ancak fabrika, sendika, iş kolu, mezhep ve ırk ayrımı olmadan, yani ayrı gayrı demeden işçiler birleştiği zaman gelecek. İşte o zaman patronların kirli siyaseti değil, işçi sınıfının siyaseti ülkeye hâkim olacak. Bizim toplu sözleşme zaferimiz, işçi sınıfının iktidarına giden yolda bir umut olduğu sürece anlam kazanacak. Bu süreçte bizlere güç veren, ayağımız geri gittiğinde dirençleriyle bizi ileriye çeken Polonez, Tarkett, Mersen, MKB Rondo işçileri başta olmak üzere Türkiye'nin dört bir yanında direnen bütün sınıf kardeşlerimize teşekkür ediyoruz. Bu zaferimizi onlara armağan ediyoruz. Sözleşmede elde ettiğimiz başarıdan aldığımız güç ve güvenle MESS'e karşı greve hazırlanan sınıf kardeşlerimizin yanında Kavel ruhuyla saf tutacağız. Direne direne kazanımlarımızı büyüteceğiz ve yeni zaferlere yürüyeceğiz. Görevimiz sosyalizm yolunda, işçi sınıfının iktidarı için sınıf siyasetinde birleşmek ve kapitalist sömürü düzenini yıkmaktır!

Kamu emekçileri Ankara'dan haykırdı: Bütçeden payımızı istiyoruz!

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu'nun (KESK) çağrısıyla on binlerce emekçi Ankara'da buluştu. "Geçinemiyoruz, yoksulluğa karşı mücadelede birleşiyoruz!" şiarıyla gerçekleşen miting için memleketin her köşesinden kamu emekçileri sabah erken saatlerden itibaren Atatürk Kültür Merkezi (AKM) önünde toplanmaya başladı. AKM önünden Tandoğan Meydanı'na yürüyüşe geçen kitle Mehmet Şimşek'in Orta Vadeli Programına öfkeliydi.

Kamu emekçilerinin en önde gelen sorunu olan yoksulluğu merkeze alan, birleşik mücadele vurgusu yapan çağrı, kamu emekçilerinde karşılığını buldu. Mitinge KESK eylemlerinde uzun süredir görülmeyen bir kalabalık ve coşku

hakimdi.

Kürsüden yapılan konuşmalarda da kamu emekçilerinin bütçe görüşmelerinde etkin olabilmesi, kamu hizmetlerine ayrılan payın artırılması, vergide ve ücretlerde adalet, ücretlerin iyileştirilmesi talebi ve kamu istihdamının güvenceli bir şekilde yapılması, taşeron ve geçici süreli sözleşmeli gibi istihdam biçimlerinden vazgeçilmesi vurgusu ön plandaydı.

Devrimci İşçi Partisi de istibdadın krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmeyi amaçlayan Orta Vadeli Programını çöpe atmak için, işçi sınıfının tüm kesimlerini istibdadı, kapitalizme, emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadelede birleştirmek için "Savaşa, faize, sermayeye değil eğitime, sağlığa, emekçiye

bütçe!" ve "İşçi Düşmanı OVP çöpe, İngiliz Mehmet Go Home!" pankartlarıyla Tandoğan Meydanı'ndaydı.

KESK emekçilerin sorunlarını merkezine alarak örgütlenmeli

KESK bu mitingle bir defa daha kamu emekçilerinin mücadele örgütü olduğunu göstermiştir. Bu miting aynı zamanda KESK'e de yol göstermelidir. Eğer KESK emekçilerin sorunlarını merkezine alan, kamu emekçilerini örgütleyecek bir hattı izlerse geçmişte olduğu gibi kamu emekçilerinin mücadelesini yukarıya taşıyabilir, bu mitingin coşkusu bunu göstermiştir. KESK mitingde öne çıkardığı taleplerle kamu emekçileri içinde örgütlenmeyi büyütmelidir.

Ertuğrul Oruç

“Herkesi Sağlık” hedefini olanaklı kılan sıra dışı uygulama: Çin’in çıplak ayaklı doktorları

Sağlık hizmetleri günümüzde, yalnızca ülkemizde değil dünyada da yüksek teknolojinin çok fazla kullanıldığı ve ileri derecede uzmanlaşmış doktorların çoğunlukta olduğu bir ortamda sunuluyor. Hatta ancak bu şekilde sağlık hizmetlerinin kaliteli sunulabileceği iddia ediliyor. Ancak dünya geneli dikkate alındığında sağlık göstergeleri, bu yönde harcanan çabaya ve yapılan harcamaya kıyasla yeterince iyileşmiyor hatta bazı parametrelerde kötüleşiyor. Çünkü sağlıklı toplumlar yaratmanın yolu, sadece yüksek teknolojiye ve alanında en uzman doktorlar yetiştirmekten geçmiyor. Çin’de 1960’larda başlayan, Ekim devriminden ilham alan “çıplak ayaklı (yalınayak) doktorlar” uygulaması bunun tarihteki en güzel kanıtlarından biri.

1949 Devrimi sırasında Çin’de yalnızca bazı kent merkezlerinde, çok sınırlı bir sağlık hizmeti sunumu vardı. 600 milyon nüfusa yalnızca on binlerle ifade edilen doktor ve sağlık çalışanı hizmet vermeye çalışıyordu. Oysa nüfusun %80’i kırdı yaşıyordu. Sağlık göstergeleri çok kötüydü, beklenen yaşam süresi kırk yaşlardı. 1960’lara kadar sağlık çalışanlarının kıra gitmeleri için teşvik edici önlemler almaya çalışsalar da istenilen sonuç elde edilemedi. 1968’e gelindiğinde Kültür Devrimi kapsamında bu konuda radikal bir adım atıldı. Doktor yetiştirme şeklinde ve sağlık hizmetlerine yaklaşımda değişikliğe gidildi. On yıl kadar bir sürede yüz binlerce doktor ve sağlık çalışanı yetişti.

Tıp eğitimi (doktor yetiştirme), 20. yüzyılın başlarında dünya genelinde, Amerika Birleşik Devletleri (ABD) ekolünden etkilenerek genellikle 6 yıl olarak planlanmış ve çok detaylı bir eğitim sürecini öngörmüştür. Böyle bir eğitimin sonucunda, deyim yerindeyse bilgi küpü doktorlar mezun olur. Bu en başta insana makul görünebilir. “Bilsin tabii ki her şeyi” denebilir. Ancak tıbbi bilginin hepsi aynı önemde değildir. Örneğin, o ülkedeki en sık görülen, en çok öldüren ve en çok sakat bırakan hastalıklar ve bunlara dair yapılması gerekenler; korumanın, tedaviden önce gelmesi gerektiği; az bir çabayla üstesinden gelinebilecek sorunların/hastalıkların önceliklendirilmesi gibi bilgiler tıbbi yaklaşımın temelini oluşturur. Oysa ABD ekolünde doktorlar genellikle işin bu abecesini kaçıır, zaten müfredat da kaçırması üzerine kurulmuştur.

Tıbbın konusu insandır ve bu anlamda sosyal bir bilim olduğu unutulmamalıdır. İşte Ekim devrimi, tıp eğitimi müfredatını bu temellerde tamamen değiştirmiş, sağlık hizmet sunumunu ücretsiz hâle getirmiş ve yalnızca hastalanınca başvurulacak hizmet olmaktan çıkarmıştır. Çin devrimi de ilk andan itibaren bu mirası sahiplenmişti. Ancak eldeki yetişmiş sağlık çalışanı çok az, sorunlar dağ gibiydi. Olağanüstü sorunlar, olağanüstü çözümler gerektirir. Daha önce deneyimlenmemiş denemeye karar verdiler. Bizzat kendisi kırdı yaşayan, o yörenin sorunlarını bilen kimi ilkökul mezunu köylülerden sadece 3 ile 12 ay arası eğitim alarak doktorlar yetiştirmeye başladılar. Çin’de çiftçiler çamurlu arazide ayakbabisiz çalıştığı için bu doktorlara “çıplak ayaklı doktorlar” denildi.

Çıplak ayaklı doktorlar, günün yarısında çiftçilik ile uğraşır diğer yarısında ise köyün insan, çevre ve hayvan sağlığı ile ilgilenirdi. Esas görevleri hastalıktan korumak olduğu için insanı hasta edebilecek çevresel şartların düzenlenmesinde görev alır, hayvanların sağlığını ve yetiştirme alanlarını da düzenlerlerdi. Aciliyet taşıyan ve basit tıbbi müdahale ile üstesinden gelinebilecek hastalıkları iyi bilirler, ilaç tedavilerinde daha çok Çin’in kadim bitkisel tıbbından yararlanırlardı. Eğer sorunun üstesinden gelemezlerse hastaya gerekli müdahaleleri yapıp uygun bir yolla bir üst sağlık merkezine sevk ederlerdi. Bugünden bakıldığında belki de çok basit olarak nitelenebilecek bu uygulama sonucunda bebek ve anne ölümleri ciddi oranda azaldı, yaşam beklentisi arttı, hastalıkların görülme sıklığı çok azaldı.

Çin’in çıplak ayaklı doktorlar deneyimi bize, ülkenin olanaklarına, ihtiyacına ve önceliklerine göre Ekim devriminin kazanımları üzerinde yükselene özgün bir sağlık sistemi kurulduğunda başarılı sonuçlar alınabileceğini gösteriyor. Bu başarı öylesine etkili olmuştur ki, Dünya Sağlık Örgütü’nün (DSÖ), “2000 yılında Herkesi Sağlık” hedefine inka olmasını sağlamış, 1978 Alma Ata konferansını mümkün kılmıştır. Çünkü DSÖ’ye göre “Herkesi Sağlık” götürmek demek; ciddi tıbbi teknoloji ve çok sayıda doktor yetiştirmeyi gerektirecektir. Bu olanaklı gözüküyordu. Oysa Çin bunun çok düşük maliyetlerle ve çabayla yapılabileceğini göstermiştir.

İstibdadın açılımları da kayımları da operasyonları da emekçi halka karşıdır!

İstibdad rejimi bir yandan MHP ve Bahçeli üzerinden başlattığı, Erdoğan’ın da desteklediğini açıkça söylediği Öcalan açılımını sürdürürken diğer yandan ardı ardına HDP’li ve CHP’li belediyelere kayyım atıyor, gözaltı ve tutuklamalarla, Kürt halkının haklarını savunan kişi ve kurumlar üzerindeki baskısını arttırıyor. Bu gelişmeler birbiriyle çelişiyor gibi görünse de aslında durum öyle değil. Açılım da baskılar da aynı amaç doğrultusunda kullanılan farklı yöntemler. Dolayısıyla öncelikle istibdadın amacını, bu amacın arkasında hangi sınıfsal çıkarlar olduğunu doğru anlamak gerekiyor.

Erdoğan 2023’te ikinci tura kalan seçimlerden Cumhurbaşkanı olarak çıkmış ama ciddi oranda oy kaybetmiştir. Seçimi kazanmak için izlediği seçim ekonomisi enflasyonu azdırmış, devasa bir bütçe açığı ve borç batağı yaratmıştır. Borç yiğidin kamçısı değildir. Borç alan emir alır. Dolayısıyla Erdoğan ekonomide dümeni emperyalizmin mutemedi İngiliz Mehmet’e teslim etmiş, dış politikada izlediği denge politikasında terazinin NATO kafesi ağır basmaya başlamıştır. Erdoğan ve müttefiki Bahçeli, bu şekilde girdikleri yerel seçimlerden hezimete çıkmıştır.

İstibdad “kent uzlaşısı” eksenini vuruyor ve benimle uzlaşacaksınız diyor!

İşte bu koşullarda giderek halk desteğini kaybedip siyasi gücünü yitirmeye başlayan Erdoğan ve Bahçeli, istibdad rejiminin halk denetiminden bağımsız, keyfi ve baskıcı yönetim mekanizmalarını devreye sokarak iktidara tutunmaya yönelmiştir. Yerel seçimlerin ardından Erdoğan’ın CHP’ye yönelik başlattığı “yumuşama” ve “normalleşme” süreci ile Bahçeli’nin başlattığı Öcalan açılımının buluştuğu bir nokta var. O da son yerel seçimlerde Cumhuriyet İttifakı’na hezimet yaşatan, “kent uzlaşısı” adıyla anılan CHP-HDP/Dem Parti ittifakını bozmaktır. Kemal Kılıçdaroğlu’nun beş ben-zemezleri bir araya getirdiği, halk arasında karşılığı olmayan, meclise faşist ve siyasal İslamcı gericiyi taşımaktan başka bir şeye yaramayan “Altılı Masa” adı altındaki Zihni Sinir projesi fiske vuruşuyla un ufak olmuş dağılmıştır. Ancak CHP ve HDP ekseninde istibdadın baskılarından bunalan şehirli modern küçük burjuvazi ve eğitilmiş yarı proletarya ile sömürgeci baskı altında ezilen Kürt halkı arasında, hürriyet özlemi ortak paydasında buluşan ve mevcut iktidarı rahatsız eden bir muhalefet dinamiği olduğu açık.

Bu “uzlaşısı”nın iki kanadı aslında programatik bakımdan çelişkiler içindedir. Modern küçük burjuvazi Cumhuriyet İttifakı’nın oy potansiyelinin karşısında Kürtlerin oyundan vazgeçemiyor ama Kemalist “üniter devlet” dogmasında ısrar ediyor. Bu, Kürt halkının taleplerinin önünde büyük bir engeldir. Ama koyu istibdad iki tarafı anlık olarak birbirine yaklaştırıyor. Daha önce “seni başkan yaptırmayacağız” çıkışı ile AKP’yle

ve Erdoğan’la birlikte değil onu yenerek iktidara gelecek muhalefetle çözüm arayışını öne çıkaran Selahattin Demirtaş, son seçimlerde yönelişini değiştirerek Öcalan’ın çizgisine yaklaşarak “üçüncü yol” lehine tutum açıklamıştı. Buna rağmen “kent uzlaşısı” yönelişi baskın çıktı. Kandil’in AKP-MHP ile uzlaşmaya uzak tutumu, “kent uzlaşısı” yönelişini desteklemesi, Kürt halkının istibdadın baskılarına karşı tepkisiyle buluşarak bu ağırlığın oluşmasında belirleyici oldu. Erdoğan yerel seçimlerin ardından yaz aylarında kapsamlı askeri operasyonlar yapılacağını duyurduğunda bu, Kandil’in askeri yöntemlerle siyasi olarak zayıflatılmasını ve Kürt hareketi üzerindeki ağırlığının azaltılmasını hedefliyordu. Şimdi Bahçeli hem askeri hem de siyasi etkiyi son derece radikal bir Öcalan çıkışıyla yaratmayı hedefliyor.

Yumuşama, normalleşme, açılım bu muhalefeti kırmak için uygulanan havuç politikası ise kayımlar, operasyonlar, tutuklamalar sopadır. Bu bağlamda CHP-HDP/Dem Parti ittifakının cisimleştiği iki belediye olan İstanbul Esenyurt ve Dersim Ovacık belediyelerine kayyım atanması anlamlıdır. Aynı şekilde sendikal hareket içinde CHP ve HDP/Dem Parti’nin ittifak halinde etkin olduğu DİSK’e bağlı Genel-İş sendikası Genel Başkanı Remzi Çalışkan’a ve yine mevcut iktidara karşı muhalif konumdaki sendikacılara, insan hakları savunucularına yönelik operasyonlar da aynı doğrultudadır.

Bu durumda ne yapılmalı? İstibdad rejimi CHP ile HDP/Dem Parti arasındaki muhalefet dinamiğine saldırdığı için bu ittifakı sadece demokratik haklar bakımından değil, politik olarak da savunmak hatta güçlendirmek gerekir diye düşünenler ise yanılıyor. Çünkü CHP ve HDP/Dem Parti arasındaki “kent uzlaşısı” eksenini toplumun hürriyet özleminde belirli bir karşılık bulmuş olsa da arka planında, CHP tarafında Amerikancı, Avrupa Birlikçi, NATO’cu TÜSİAD burjuvazisinin, HDP/Dem Parti tarafında ise Kürt burjuvazisinin ve toprak ağalarının çıkarları belirleyicidir.

“Kent uzlaşısı” sınıf işbirliğidir, çözüm ise sınıf mücadelesindedir

Dolayısıyla “kent uzlaşısı” bir sınıf mücadelesi odağını değil, sınıf uzlaşması yönelişini temsil eder. Bu yüzden iş, aş ve hürriyet isteyen Kürt ve Türk emekçi sınıfları açısından bir güç değil zayıflıktır. Zira TÜSİAD

burjuvazisi istibdadın ekonomide İngiliz Mehmet’in eliyle uyguladığı sınıf saldırısından, dış politikada ABD ve AB eksenine oturan yaklaşımından memnundur ve nemalanmaktadır. Öcalan açılımı bunların üzerine emperyalizmin himayesinde Kerkük petrolüne ulaşmayı da vadetmektedir. Yani geçmiş açılımlar için kullandığımız sıfatla sömürgeci bir “petrol açılımı”dır. Bu vaatlerin Kürt burjuvazisi ve toprak ağalarında da karşılığının olduğunu biliyoruz. Devlet Bahçeli’nin, Ahmet Türk’le görüşebileceklerini söylerken onu, “ağalık vasfına sahip değerli bir şahsiyet” olarak anması boşuna değildir. Dolayısıyla “kent uzlaşısı” çizgisi sınıf işbirliği çizgisidir ve hürriyet mücadelesini başarıya değil, teslimiyete götürür. Kürt halkı açısından ise yukarıda belirtilen nedenden dolayı kent uzlaşısı yalnızca bir kısa dönem taktiği olarak işe yarayabilir. Kemalist “üniter devlet” saplantısı, bu ittifakın daha uzun vadeli bir ömrünün olamayacağını ortaya koyan zayıf halkadır.

İşçilerin birliği ve halkların kardeşliği için emperyalizmden, sermayeden ve devletten bağımsız sınıf siyaseti

İstibdadın gerçek korkusu ise sınıf mücadelesidir. Sınıf mücadelesinin gereği CHP gibi bir burjuva partisiyle işbirliğini değil, ondan kopmayı gerektirir. Bu kopuş sadece siyasette değil sendikal harekette de gereklidir. DİSK Genel-İş’in ve KESK’in uğradığı baskı tüm işçi hareketine yönelik bir gözdağıdır. Türk ve Kürt işçilerinin emekçilerinin ortak çatısı olan emek örgütleri bilinçli olarak hedef alınmaktadır. Öte yandan bu sınıf örgütleri içinde CHP-HDP/Dem Parti eksenine sınıf mücadelecisi sendikacılığı değil, sivil toplumculuğu hâkim kılmıştır. CHP’li belediyelerdeki son toplu sözleşme süreçlerinde gördüğümüz gibi, sivil toplumculuğun ürünü olan sendika ve belediye yönetimlerinin işbirliği, işçiyi sendika arasındaki bağı kopartmış, bu da işçi sınıfının çok kıymetli olan bu örgütlerini baskılara karşı zayıf ve kırılğan hale getirmiştir. Dolayısıyla siyasette olduğu gibi sendikal harekette de sınıf uzlaşmacılığın kopmak, düzen partilerinden bağımsızlaşmak elzemdir.

Ukrayna'da emperyalizm son kozlarını oynuyor

Emperyalist terörün hükümranlığı altında, dünyanın dört bir yanı sıcak çatışmalarla sarsılıyor. Filistin'de Siyonist soykırım sürüyor, Lübnan'da ne kadar kalıcı olacağı belirsiz bir ateşkes imzalanmışken şimdi de Suriye iç savaşı, emperyalist-Siyonist kışkırtmanın yardımıyla bir daha canlanıyor. Bu savaşların en büyüklerinden biri ise Ukrayna topraklarında 2022'den bu yana NATO emperyalizmi ile Rusya arasında yaşanıyor.

Bu savaş çeşitli aşamalardan geçti. İlk başta, Ukrayna hükümetinin hemen devrilmesi beklentisiyle yanlış bir hesap yapan Rusya birlikleri oldukça başarısız sonuçlarla başkent Kiev'e yönelmiş ve utanç verici biçimde geri çekilmek zorunda kalmıştı. Daha sonra Donbas hattında cephe bir istikrar kazanmış, bunu Ukrayna'nın emperyalizmin silahlarıyla 2023 yılında hızla başarı sağlayan bir taarruzu izlemiştir. O dönüm noktasından bu yana, hem cephedeki şartlara ordusunu daha büyük başarıyla adapte eden, hem ekonomisini bir savaş ekonomisi haline getirmekte daha hızlı davranan, üstüne de İran'ın dronları ve Kuzey Kore'nin konvansiyonel topçu mermileri ile lojistik bir avantaj sağlayan Rusya, cephe avantajı boyunu boyunca eline geçirmiş durumda. 2022'den bu yana ilk kez, cephe hattı istikrarlı olarak hareket ediyor, aylardır Rusya neredeyse her gün, özellikle Donbas bölgesinde kasaba kasaba ilerliyor.

Bu durumun hem Ukrayna'nın hem de onun hamisi olan Batı emperyalizminin saflarında bir panik havası yarattığı aşikâr. Ukrayna tarafı, Batı'nın gitgide azalan desteğini yeniden canlandırmak ve kendi saflarında bir umut yaratmak için büyük bir kumar oynayarak yeni bir cephe açmış ve Rusya'nın Kursk eyaletine bir saldırı başlatarak, cepheyi Rusya'nın içine taşımıştı. Bu kumarın, Ukrayna için büyük bir felaket olduğu kısa sürede ortaya çıktı. Daha fazla askere sahip olan Rusya, panikleyip Donbas'taki birliklerini Kursk'a kaydırmak yerine, Ukrayna'nın yeni bir cephe açarak, zaten Rusya'ya göre az olan askerî birliklerini daha da dağıtmasını avantaja çevirdi, Kursk'ta bir savunma hattı oluşturup ağırlığını Donbas'a verdi. Şimdi Ukrayna'nın hem Donbas cephesi çökmenin eşğine gelmiş gözüküyor, hem de büyük bir tantanayla Kursk'ta ele geçirdikleri toprakların yarısından fazlasını geri kaybettikleri bile.

Bu tabloya bir de ABD seçimlerini Rusya ile savaş konusunda daha az istekli olan Donald Trump'ın kazanması eklendi. Hem Ukrayna tarafında hem de Rusya'yı dize ge-

tirmek isteyen NATO şahinlerinde, Trump'ın Ukrayna'yı masaya oturmaya zorlaması kaygısı belirdi. Bütün bu unsurların birleşmesiyle, Ocak ayında koltuğunu Trump'a bırakacak olan ve son aylarında Rusya'ya darbe vurmaya isteyen mevcut ABD Başkanı Joseph Biden, Ukrayna'da el yükseltmeye başladı. ABD'nin Ukrayna'ya verdiği uzun menzilli silahların, Rusya içindeki hedefleri de vurmak için kullanılmasına onay veren Biden, dünyayı nükleer bir savaşa bir adım daha yaklaştırmış oldu.

Ne var ki, bütün bunların nafîle çabalar olduğu yönündeki emareler gitgide artıyor. Biden'in el yükseltmesi henüz cephedeki dengiyi değiştirmedir. Dahası bu hamleye mısilleme olarak Rusya'nın, esas olarak nükleer savaş için tasarlanmış olan kıtalararası füzelemlerle Ukrayna içindeki hedeflere saldırmaya başlaması, Biden'in hamlesinin karşılıksız kalmayacağını gösteriyor. Bu durumun artık Ukrayna'yı ve hamilerini masaya oturup, yenilgiyi kabullenmeye ve muhtemelen Rusya'ya toprak vermeye zorlaması artık çok olası. Nitekim savaşın başından beri Nuh deyiş peygamber demeyen Zelenskiy de artık Ukrayna'ya NATO üyeliği verilirse, Kırım dahil kaybedilen toprakların geri alınmasını şart koşmayacağını söylemeye başladı.

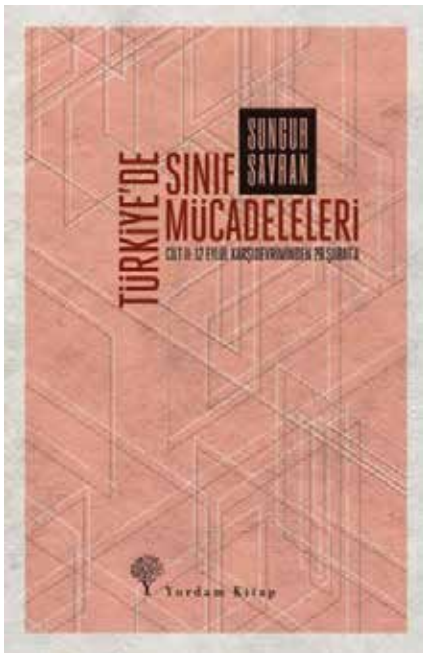
Savaşın nasıl sonuçlanacağını kesin olarak kestirmek mümkün değil. Cephe hâlâ beklenmedik değişiklikler olabilir. Ukrayna'da da, Suriye'de de, Filistin'de de Batı emperyalistlerinin ve işbirlikçilerinin yaşayacağı her yenilgi, tüm dünya emekçileri için bir müjde olur. Ama bu mücadelelerde Putin'e ya da diğer gerici önderliklere bel bağlayamayız. Bugün NATO'ya bir yenilgi tattırsalar da, daha on yıl öncesine kadar olduğu gibi, Irak savaşında olduğu gibi tekrar NATO'ya yardım eli uzatmayacaklarının bir garantisi yok. NATO'nun her yenilgisi emekçiye düğün bayramıdır, ama NATO'yu yenip, NATO'yu dağıtarak dünya halklarını bir terör örgütünden kurtarma görevini ancak dünya çapında örgütlenmiş işçi sınıfının siyasi güçleri yapabilir.

Türkiye'de Sınıf Mücadeleleri'nin ikinci cildi okurlarla buluştu

Sungur Savran'ın okurlarının uzun yıllardır çıkmasını beklediği "Türkiye'de Sınıf Mücadeleleri Cilt II: 12 Eylül Karşıdevriminden 28 Şubat'a" adlı kitabı Yordam Kitap tarafından yayınlanarak okurlarla buluştu.

1908 devriminden 1918-1923 arasındaki Millî Mücadele olarak anılan Türkiye'nin ikinci devrimini de kapsayan bir biçimde 1980'e, yani 12 Eylül'e kadarki dönemi işleyen ilk cildin ardından bu cildin konusu 12 Eylül'den başlayıp 28 Şubat askeri müdahalesine kadar uzanıyor. Savran bu dönemi Marksist bir analiz temelinde ele alarak, Türkiye'de sınıf mücadelelerinin mantığı içinde bu karşıdevrimin, bir tür zembereğinden boşalmış gericiliğin yolunu döşemiş olduğunu kanıtıyor. Savran aynı zamanda Türkiye'de yapılmakta olan "karşıdevrim yaşanıyor" tartışmasına önemli bir müdahale olan bu kitabında esas karşıdevrimin 12 Eylül'de olduğunu ve burjuvazinin de tam anlamıyla öznesi olduğu o karşıdevrimin açtığı boşlukta bugünkü durumun doğduğunu ileri sürüyor.

Savran'ın yeni çıkan kitabını 2025'te yayımlanacak olan Erdoğan ve AKP hâkimiyetinde geçen son çeyrek yüzyılın değerlendirileceği üçüncü cilt izleyecek.

Sungur Savran

Trump, işçi sınıfının sahte dostu bir faşist

5 Kasım'da dünyanın en güçlü ülkesi ABD'de yapılan seçimi kazanarak yeniden iktidara gelen Donald Trump, zafarını büyük ölçüde işçi sınıfının ve köylülerin çıkarlarına sahip çıkar görünmesine borçlu. Varsa yoksa "Amerikan işçisinin çiftçisinin çıkarları" diyor.

Kendisi dünyanın dört bir yanında yatırımları olan, İstanbul'da koskoca bir "Trump Tower" kurmuş bir patron nasıl olacak da işçinin, küçük çiftçinin çıkarları için çalışacakmış? Söylediği şu: "Küreselleşme" denen "serbest piyasa" politikaları sermayenin Amerika ve Avrupa gibi zengin ülkelere ve bölgelere düşük ücret ekonomilerine kaçmasına yol açtı. Bir de göç politikası milyonlarca yabancı'nın ülkeye akmasına neden oldu. Hem sermaye kaçtığı için hem göçmen işçiler daha ucuza çalışmaya razı olduğu için Amerikan işçisi işinden oldu. Trump efendi bu "küreselleşme" politikasına son vererek Amerika'yı yeniden "büyük" kılacak.

Bütün ülkelerden yapılacak ithalata yüzde 10 ya da 20 gümrük vergisi koyacak. Amerika'nın esas güçlü rakibi Çin'e ise yüzde 60! Daha önce başkanken Çin'e yüzde 20 uygulamıştı, şimdi yüzde 20 herkese, Çin'e ise yüzde 60! Böylece Amerika içinde yapılacak üretimi desteklemiş olacak.

Öte yandan, göçmen nüfusu tarihte görülmemiş şekilde Amerika'dan kovacağını söylüyor. Geçen defa Meksika sınırına duvar örme konusunda büyük bir mücadele vermişti. Ama Amerika'da Kongre olarak anılan yasama meclisinden para alamadığı için engellerle karşılaşmıştı. Ama şimdi hem Kongre'nin iki meclisi de elinde, hem de Yüksek Mahkeme. İş çok daha kolay.

İşte bu iki tedbirle Amerikan işçisi rahata kavuşacakmış Trump'a göre. İstihdam artacak, pazarlık gücü yükselecek, işçi sınıfı rahat edecek. İnanırsanız, akla yakın görünüyor.

Trump o kadar işçi yanlı ki, Amerikan kapitalist sisteminin kalbi olan borsasıyla ünlü Wall Street'in Washington'daki hâkimiyetine de sövüp sayıyor. Hatta 2016 seçiminde dünyaca ünlü finans kapitalisti George Soros'a bir küfür etmediği kalmıştı. Güzel.

Yalnız bir küçük sorun var. Trump şimdi bakanlarını seçiyor. ABD sisteminin en önemli iki bakanlığına kimleri getirdi dersiniz? Hazine Bakanlığı'na, yani İngiliz Mehmet rolüne, Soros'a on yıldan fazla para kazandırmış, 1992'de İngiliz lirasını çöktürerek Soros'a milyarlarca dolar kazandırmış olan birini, Scott Bessent'i. Gümrük tarifelerinin uygulanmasından sorumlu bakanlık olan Ticaret Bakanlığı'na da Wall Street'te paradan para kazanan iki şirketin birden yöneticisi (CEO'su) olan Howard Lutnick'i.

Hani Soros düşmanlığı? Hani Wall Street hâkimiyetine karşı çıkış? Hani işçi tarafıtlığı?

Demek ki bir bit yeniği var bu işte. Şu: Kapitalizm öylesine derin bir kriz yaşıyor ki, her ülke yaşadığı krizden kurtulmak için diğerlerine ekonomik olarak saldırmak zorunda. ABD de en çok Çin'e. O yüzden milliyetçi ekonomi politikaları **patronlar sınıfının kendi ihtiyacı**. Bu milliyetçi politikaların iki avantajı var tek tek ülkelerin sermayeleri için. Birincisi, rakip ülkelerin sermaye gruplarına karşı kendi sermaye gruplarının çıkarını koruyor bu politikalar. İkincisi bizce daha bile önemli: işçi sınıfına hedef şaşırtıyor. Onlara kendi sorunlarının sorumlusu olarak başka ülkelerin işçilerini ve göçmenlerini gösteriyor. Yani dünya çapında işçi sınıfını bölüyor, birbirine düşürüyor.

Amerikan işçisi başta seviniyor: "Oh, gümrük vergileri ve göçmenlere engelleme, istihdamı arttıracak, işim iş" diyor. Ama arkadan ne gelecek? "Tamam, istihdamı arttırdık ama rekabet edebilmek için ücretleri düşük tutmalıyız, hepimiz aynı gemideyiz. Dünyada kriz var, bu krizi akıllı biçimde, dayanışma içinde aşmalıyız. Aramızda aşırı-lar var, onlar millî çıkarlara aykırı davranıyor, ezmelidir."

Bu şekilde her ülkede işçi sınıfı kendi patronlar sınıfı karşısında zayıf düşecek. Sınıf mücadelesi vermeye hazır sendikalar "hain" ilan edilecek. İşçi sınıfının "millî çıkarlar" edebiyatından bağımsız örgütleri, partileri düşman ilan edilerek ezilecek.

Kapitalizmin dünya çapındaki büyük krizleri sırasında işçi sınıfını sözde "ulusal çıkarlar" temelinde bölerek zayıflatan, sınıfın kapitalizme karşı tepkisini "ulusal" öfkeye dönüştüren, bağımsız sınıf örgütlerini "hain" ilan edip ezen, bunları yapabilmek için bütün demokratik hak ve kuralları ayaklar altına alan hareketlere verilecek bir tek ad vardır: Faşist!

Trump'ın "Hitler iyi şeyler de yaptı" demiş olduğu iddia ediliyor. O reddediyor, yalan diyor. Demistir. Çünkü kendisi de faşisttir. Yalnızca kendi milisleri, askerî birlikleri, sokakta "itleri" yok henüz. Onun için ön-faşist diyoruz ona ve benzerlerine. Yarın doludizgin faşist olacak bunlar. Amerikan işçisinin ve gençliğinin şimdiden öz savunma birlikleri kurması gerekiyor.

İşçiler, Trump Türkiye için iyi midir, kötü müdür tartışmasına kanmayın. Faşizm, hangi ülkede olursa olsun, işçiler için kötüdür. Tarihî görevi sizi, işçi sınıfını ezme, un ufak etmektir. Nerede görülürse ezilmelidir. Trump ve bütün faşistler, dünyada ve Türkiye'de, sizin, çocuğunuzun, ekmeğimizin düşmanıdır.

Bütün ülkelerin işçileri, her bir ülkede faşizme karşı birleşin!

Lübnan'daki ateşkes emperyalist ve Siyonist saldırganlığı durdurmadı

Emperyalistlerin Batı Asya'daki (Ortadoğu) ileri karakolu İsrail, 1948'den beri Filistin'deki Siyonist sömürgeci işgalini sürdürürken emperyalizmin çıkarlarını da tüm bölge çapında korumaya devam etmekte. Bunun için defalarca savaşa ve katliamlara başvurdu. Son dönemde, bilhassa 2017 sonrasında askeri saldırganlığı elden bırakmadan ABD'nin koordinasyonunda bölgedeki gerici rejimlerle kol kola Filistin'i yavaş yavaş haritadan silme planları için ellerini ovuşturuyordu. Körfez emirlikleri ve krallıklarıyla İbrahimi anlaşmalar adıyla başlatılan, Türkiye'yi de yakın zamanda kapsama alan bu yeni işbirlikçi yapılmaya darbe indiren, Filistin direniş örgütlerinin El Aksa Tûfânı operasyonu oldu.

Direnişle tek başına baş edemeyen İsrail savaşı yaymak ve ABD'yi kendi yanında sıcak çatışmanın içine çekmek istiyor

İsrail El Aksa Tufanı'na vahşi bir işgalle ve soykırım saldırısıyla yanıt verdi. Filistinli direniş örgütleri ile İran'dan Irak'a, Lübnan'dan ve Yemen'e uzanan Direniş Eksenini güçleri İsrail'in soykırım saldırısına askeri olarak karşılık vermekte. Böylelikle bir süredir düşük bir tempoda ilerleyen gerilimlerin yerini, bölge sathına yayılabilecek bir savaşın girizgâhı olarak yorumlanabilecek bir süreç aldı. Bugün bir savaş olasılığını arttıran faktör, Siyonist

gayrimeşru devlet mekanizmasının dümeninde Netanyahu'nun bulunması ve hem Hamas lideri Haniye hem de Hizbullah lideri Nasrallah'ı katletmeyi hem de sivil katliamlarını, hava bombardımanlarıyla Lübnan'ın başkentine taşımayı, İran'ı da havadan vurmayı içeren kışkırtıcı hamleleri. Netanyahu hem İsrail içindeki muhaliflerini bir savaş atmosferinde etkisizleştirmek hem de bölgede İsrail'in düşmanlarına tayin edici darbeyi indirmek için ABD'nin savaş makinesini kendi yanında doğrudan çatışmanın içine çekecek büyük bir savaşı başlatmak istiyor.

ABD emperyalizmi İsrail'e tam destek veriyor ama patron benim demeye devam ediyor

Fakat emperyalizmin gündeminde İran'a yönelik topyekûn bir saldırının en azından bu aşamada bulunmadığı anlaşılıyor. ABD 2023 Ekim'inden bu yana bölgesel bir savaşa kapı açacak gelişmeler karşısında hep temkinli bir pozisyon aldı. Yine benzer şekilde İran'ın da savaştan kaçındığını söylemek olanaklı. ABD açısından, aynı anda hem Ukrayna'da NATO'nun Rusya'ya yönelik savaşını finanse etmek hem de İsrail'in saldırılarına arka çıkmak giderek daha büyük maliyetler doğurmaktadır. İkinci bir husus, Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri, Bahreyn ve Katar gibi bölgedeki işbirlikçi rejimlerin,

bir tarafı doğrudan İsrail olan bir bölgesel savaşta İsrail'le aynı safta tam anlamıyla seferber edilmesinin zor olması. Suud egemenliğindeki, petrol parası ile büyük oranda satın alınmış bir nüfus için bile açık açık İsrail'le birlikte savaşmanın kolay kabul edilemeyeceği tahmin edilebilir. Benzer bir durum nüfusunun bir bölümü Şii olan Bahreyn ve Filistinli nüfusun büyük ağırlık taşıdığı Ürdün için çok daha geçerli.

Kudüs'ü İsrail'in başkenti olarak tanıyan ve İbrahimi anlaşmaların da mimarı olan Trump'ın ABD başkanlığı kazanmış olması, normalde bölgesel savaş olasılığını arttıran bir diğer faktör olarak sayılabilir. Trump'ın Netanyahu'ya Ocak ayında kendisi göreve gelene kadar Gazze'deki işi bitirmesini söyleyen çıkışı, daha önemli bir rakip olarak gördüğü Çin'e odaklanma isteğini gösteriyorsa, bunun tersi söz konusu olur. Zaten İsrail ordusu da Kasım ayı içinde Lübnan'da Hizbullah karşısında zorlandıktan sonra ABD'nin arabuluculuğunda bir geçici ateşkes imza atmamak zorunda kalmış durumda.

Siyonistlerle tekfirli mezhepçi çeteler kirli ve kanlı bir işbirliği içinde

Lübnan'daki ateşkes, Suriye'de iç savaşın yeniden alevlenmesinin başlangıcı olduğu gibi Gazze'de de beklenen ateşkesin yaklaştığı anlamına gelmiyor. Trump'ın dış politika hamlelerini, hele şimdiden tam olarak kestirmek çok zor. Dahası,

Suriye'deki son gelişmeler, İsrail'in İran'ı ve Hizbullah'ı, Rusya'nın Ukrayna'da yoğun olduğu bir dönemde Suriye'de tekrar bir savaşın içinde tutmak üzere düğmeye bastığı şeklinde yorumlanmalı. Ateşkesin ardından İsrail savaş makinesi kuzey cephesinde soluklanıp yaralarını sararken, direniş eksenini unsurlarına karşı savaşı, ateşkesle eş zamanlı olarak Suriye'de taarruza geçen İngiliz ve Amerikan beslemeleriyle, Türkiye'nin vekillerinden oluşan tekfirli mezhepçi yapılara devretmiş gözüküyor. Siyonistlerin tekfirli mezhepçi çetelerle ortak iş yapmayacağını düşünenler 2014 yılında İsrail'in eski Savunma Bakanı Moşe Yaalon'un ÖSO'ya destek açıklamalarına, ABD emperyalizminin El Kaide türevi HTŞ'yi İsrail çıkarları için kullanmayacağını düşünenler Wikileaks'te Biden'ın Ulusal Güvenlik Danışmanlığı görevine atadığı Sullivan'ın Hillary Clinton'a

gönderdiği e-postalara bakabilir. El Aksa Tûfânı'ndan hemen önce İsrail ile aşk tazelemekte olan istibdad rejimi ise, içeride İsrail'e karşı Filistin'in yanında görünüp, İsrail'in Suriye'ye saldırdığı bir aşamada kuzey cephesini açarak bir kez daha fiilen Siyonistlerin safında olduğunu kanıtlamış durumda.

Barışın yolu emperyalizm, Siyonizm ve işbirlikçilerinin yenilgisinden geçer!

Emperyalizm, Siyonizm ve destekçilerinin Suriye hamlesi bölgesel savaşın bir öncülü olsun ya da olmasın, düşmanımız Siyonizm ve emperyalizmin hanesine yazacağı açıktır. Filistin halkının dostları olarak yapmamız gereken, Suriye cephesinde de savaşın yayıldığı her yerde ve tüm Batı Asya sathında emperyalizm ve Siyonizmin yenilgi için mücadeledir.

"Düşlere Özgürlük" sergisinde Filistinli çocukların özgürlük hayalleri İstanbullularla buluştu

Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları, Siyonist soykırım sürerken Batı Şeria'ya giderek Dehişe Mülteci Kampı'nda Filistinli çocuklarla bir resim atölyesi düzenleyen, yeniden Filistin'e gitmek üzere hazırlık yaparken aramızdan ayrılan Filistin dostu Jeremy Lester'in daha önce İtalya'da düzenlediği sergiyi, Lester'in anısına İstanbul'a taşıdı. İstanbul Tabip Odası'nın (İTO) katkılarıyla, odanın Çağaloğlu'ndaki merkezinde gerçekleştirilen serginin açılışı 26 Kasım 2024 akşamı gerçekleştirildi. Açılıştan

İTO adına açılış konuşmasını oda Yönetim Kurulu Başkanı Osman Küçükosmanoğlu ve Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları adına da Kutlu Dâne yaptı. Ardından Lübnanlı devrimci Corç İbrahim Abdullah'ın hayatını anlatan Fedayin belgeseli gösterildi.

29 Kasım'a kadar devam eden sergi, Filistin halkının soykırım sürecinde yaşadıklarına ilk elden tanıklık eden Filistin dostu Jeremy Lester'in 2023 Aralık ve 2024 Ocak aylarında Dehişe Mülteci kampında Filistinli çocuklar-

la yaptığı "Hayal Gücünü Özgür Bırak" adlı çalışmanın çıktılarında oluşuyordu. Lester, atölyeye katılan çocukları İsrail ordusunun sıklıkla gerçekleştirdiği saldırılardan dolayı yaşadıkları kabustan kurtarma amacıyla bir sanatsal ve siyasi terapi gerçekleştirmeye çalışmıştı. Her çocuk bu atölyede iki ayrı resim çizdi. İlki içinde buldukları soykırımı betimleyen bir resim, ikincisi ise 2048'de yani Nekbe'den tam yüz yıl sonra kendileri, doğacak çocukları ve memleketleri için neleri hayal ettiklerinin resmi oldu.

Ortaya çıkan eserler sergiyi gezen katılımcıların da ortak olarak ifade ettikleri üzere, etnik arındırma, Apartheid ve soykırımın birlikte büyüyen Filistinli çocukların umutlarını ve hayallerini yansıtan çok önemli birer belge niteliği taşıırken, sadece Filistin halkına değil, tüm Filistin dostları ve emperyalizm ve

Siyonizm düşmanlarına da umut veren nitelikte. Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları, sergiyi hem İstanbul'da tekrarlamayı hem de diğer kentlerde bu önemli eserleri sergilemeyi planlıyor.

Filistin Eylem Komitesi'nden Ambarlı Limanı'nda eylem

Devrimci İşçi Partisi ve Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları'nın da bileşenleri arasında olduğu Filistin Eylem Komitesi, kurulduğu zamandan bu yana İsrail'in ticaretinde önemli bir rolü olan Zim şirketi ve ABD'den İsrail'e askerî malzeme taşıyan Maersk'in Türkiye limanlarında halen faaliyet yürütüyor olmasını Ambarlı Limanı önünde yaptığı bir basın açıklaması ile protesto etti.

Liman yakınlarında toplanarak liman kapısına doğru bir yürüyüşle başlayan eylem önce-

sinde, polis liman kapısına deyim yerindeyse etten bir duvar ördü. Eylemcilerin liman içerisine giderek bu iki şirketi yüklemeleri yaptıkları yerde protesto etmesi engellenirken, soykırımı besleyen tırlar "ticaret kesildi" yalına rağmen limanlarda cirit atıyor. Bu durum komite tarafından eylem sırasında teşhir edildi.

Liman önünde yapılan basın açıklamasında, İsrail ile mücadele ediyormuş gibi görünüp aslında ticareti engellemeyen, Kürecik ve İncirlik üslerini kapatmayan, Filistin halkının uğradığı soykırım

karşısında göstermelik adımlarla yetinen istibdad rejimi kınandı. Filistin Eylem Komitesi yaptığı açıklamada ticaretin sürmesi, Zim ve Maersk'in faaliyetlerine bir sınırlama getirilmemesi durumunda limanlardaki eylemlerini sürdüreceğini belirtti. Basın açıklaması istibdadın soykırımcı İsrail ile işbirliğini tamamen sonlandırması, tüm ilişkileri kesmesi ve tam bir ambargo uygulaması talebiyle sona erdi.

Asya

Sri Lanka'da halkın dip dalgası yükselirken

14 Kasım 2024'te gerçekleşen Sri Lanka milletvekili seçimleri, Halk Kurtuluş Cephesi önderliğindeki Ulusal Halk Gücü (UHG) isimli siyasi hareketin ezici zaferiyle sonuçlandı. Parti %61,5'lik oy oranıyla 225 kişilik mecliste 159 milletvekili çıkardı. UHG'nin bu başarısı birçok açıdan ülkenin seçim tarihinde bir ilk oldu; ama belki de en önemlisi, ülke tarihinde ilk

kez Tamil azınlıkların yaşadığı bölgelerde Tamil olmayan bir partinin en yüksek oyu alması oldu. UHG'nin başa geçmesinden önce yaşanan halk isyanıyla devrilen eski başkanın, Tamil isyanını kan ve terörle bastırmakla meşhur olduğu düşünüldüğünde, bu gelişmenin önemi daha iyi anlaşılabilir. Aynı partinin bir süre önce başkanlık seçimlerini kazanmasının üstüne gelen bu so-

nuç, dünya genelinde 2008'den beri yaşanan siyasal altüst oluşlara yeni bir örnek oluşturuyor.

2020 yılında yapılan bir önceki milletvekili seçimlerinde yaklaşık %3'lük oy alan UHG'nin bu seçimlerde %61,5 alması, bunun hemen öncesinde de başkanlık seçimlerini kazanmış olması, Sri Lanka siyasetindeki değişimin sadece bir boyutu. Ülkeyi 1983 yılının sonundan beri sarsan başat sorunlardan birisi olan Tamil halkının mücadelesi de bu seçimlerle birlikte yeni bir yörüngeye oturabilir. Tamil halkının silahlı mücadelesi 2008 yılında devlet terörü ile bastırıldı da siyasal düzlemde devam ediyordu, Tamil halkının yaşadığı bölgelerdeki seçim sonuçları ülkenin geri kalanından tamamen farklı ve bağımsız şekilleniyordu. İlk defa bu seçimlerde, Tamil halkı ülkenin geri kalanı ile aynı doğrultuda oy verdi. İç savaş

sırasında, UHG'nin ana bileşeni olan komünist partinin Tamil halkına verdiği silahlı ve siyasal destek bu gelişmenin önde gelen nedenlerinden biridir. UHG, iktidarı sırasında bu güveni karşılıksız bırakmaz ve vaat ettiği siyasal tutsakların serbest bırakılması dahil kendisinden beklenen adımları atarsa, halkların bir araya gelebilmesi ve yaraların iyileşmeye başlaması için eşsiz bir fırsat olacaktır.

UHG'nin Tamil halkının hakları için olanlar da dahil verdiği seçim sözlerini, mevcut devlet yapılanması içinde nasıl gerçekleştirilebileceği ise bizler için önemli bir soru. Parti devlet içindeki yozlaşmaya karşı sert ifadeler kullanıyor ve bunu söktüp atacağını söylüyor; ama devlet aygıtının geri kalanına dair köklü bir değişiklik öngörüyor. UHG, Sovyetler Birliği benzeri bir işçi devleti kurma

amacında olmadığını açıkça söylüyor, Partinin Sovyetler Birliği hakkındaki yorumu "onlar yıkıldı" demekten ibaret. Kendilerine örnek olarak ise en başta Vietnam'ı gösteriyorlar. İyi eğitilmiş işçi yetiştirmeye önem verip, Batı'ya ihracata dayalı bir planlamaya gideceklerini söylüyorlar. Ancak esas mesele bundan da önce geliyor: İktidara gelen partinin niyetlerinin ötesinde, daha önce halk isyanıyla hükümeti deviren Sri Lanka halkı, şimdi yüzünü sola dönerek, isyanına siyasi bir yol arıyor. Bu çabada çoğunluktaki Sinhalalar ve Tamiller gibi azınlıklar birleşiyor. Bu dinamik, seçim sandıklarının ötesinde, Sri Lanka halkının gelecekte kazanabileceği zaferler için önemli bir işaret.

Avrupa

Fransa'da çiftçi mücadeleleri büyüyor

Fransa'da çiftçiler bir kez daha meydanlarda. Avrupa Birliği (AB), çevre koruma düzenlemeleriyle dünyanın en "ahlaklı" politikalarını uyguladığı iddiasında olsa da bu politikalar gerçekte büyük çelişkiler içeriyor. AB, kendi sınırları içinde çiftçilere ciddi yükümlülükler getirirken, dış dünyada çevre kirliliği ve insani sorunlara yol açan politikalarını sürdürüyor.

AB'nin atık yönetimi konusundaki "ileri" politikaları, bu çelişkilerin açık bir örneği. Ayrıştırılmış plastik atıklarını Afrika ülkelerine, özellikle Kongo'ya göndererek, bu yükü yoksul ülkelere devrediyor. Bu plastikler,

yerel halkın sağlığına zarar veren yöntemlerle yakılıyor. Benzer şekilde elektronik atıklar da Afrika çocukların elinde, sağlıksız ve tehlikeli koşullarda kobalt gibi değerli metallerin ayrıştırılması için bu ülkelere yollanıyor.

AB'nin çevre düzenlemeleri kendi sınırları içinde gübre ve hormon kullanımını sıkı bir şekilde kontrol altına alırken, Güney Amerika ülkeleriyle yapılan Güney Ortak Pazarı (Mercosur) isimli ticaret anlaşması gibi dü-

zenlemelerle bu standartlar tamamen görmezden geliniyor. Mercosur bloğuna dahil ülkeler (Brezilya, Arjantin, Uruguay gibi), AB pazarına çevre ve tarım standartları açısından gevşek kurullarla üretilmiş ürünler ihraç ediyor. Böylece küçük üretici, ucuza ürün ithal eden tarım tekelcilerinin elinde köleliğe mahkûm ediliyor.

Ülkenin en büyük çiftçi sendikası FNSEA ve Genç Çiftçiler Sendikası (Jeunes Agriculteurs), Fransa'da tam da bu gündemlerle 18 Kasım günün seksenden fazla noktada eyleme geçti. Kamyonlarla yol kapatmaktan ürünlerin çeşitli devlet dairelerinin

önüne dökülmesine kadar çeşitli yöntemlerle gerçekleştirilen eylemler, ülke gündemine oturdu. Artan enflasyon sebebiyle zaten gıda fiyatlarından şikayetçi olan Fransa'nın emekçi halkı da bu eylemleri destekliyor.

Çiftçilerin, uluslararası tekelcilerle boyun eğmeme mücadelesi haklı bir davadır. Fakat bu davanın kazanabilmesi, dahası gerçekten hem küçük ve orta ölçekli üretim yapan çiftçilerin hem de enflasyon karşısında ekmeği küçülen halkın yararına sonuçlanmasının yolu, çiftçilerin ve Fransa işçi sınıfının el ele verip, kader birliği yapmasından geçiyor.

Avrupa

Siyonist haydutların Hollanda provokasyonu boşa düştü

Siyonizm, dünyanın esmer halklarına dünyanın her yanını dar etmeye yeminli. Kasım'ın ilk haftası gerçekleşen uluslararası bir futbol müsabakasında, İsrail'in fanatik Siyonistliğiyle bilinen Maccabi Tel Aviv takımını desteklemek için Hollanda'ya giden taraftarlar, Amsterdam'da terör estirdi. Şehirde yaşayan ve çoğunluğu Faslı ya da Fas kökenli olan halk, meşru müdafaa buluncu da yalnızca Siyonist taraftarların değil, Amsterdam polisinin ve emperyalist medyanın hissiyatıyla karşılaştı.

Emperyalist ülkelerde Filistin yanlı gruplar, Siyonist soykırım başlayalı beri İsrail takımlarının uluslararası müsabakalardan menedilmeleri yönünde kampanya yürütüyor. İşte bu boykot çağrısının Hollanda ayağında, İsraili Maccabi takımının ülke-

ye geleceğini öğrenince barışçıl gösteriler düzenleyen Filistin dostları evlerine, dükkanlarına Filistin bayrakları astı. Maccabi taraftarları ise Filistin'e ve bütün Araplara hakaretler ve ölüm tehditleri yağdıran sloganlar eşliğinde şehri dolaştı, karşılaştıkları yerlerde Filistin bayraklarını indirip, yırtıp yaktı. Maç esnasında yakın zamanda İspanya'daki selde ölenler için bir dakikalık saygı duruşu tertip edilmişti. Siyonist taraftarlar, İspanya'nın İsrail'e giden silah ve mühimmatı limanlarına sokmama kararını protesto için bu saygı duruşu esnasında topluca hapsirme taklidi yaptı. Maç sonrasında da şehrin muhtelif yerlerini ateşe verdiler. Amsterdam, Faslılar başta olmak üzere Arap diasporasının yoğun yaşadığı, taksicilik vb. gibi düşük getirili işlerle meşgul olduğu

bir şehir. İşte Siyonistlerin, arsızlığı iyice ele alan bir bölüğü, Uber uygulamalarında Arapça isimlerini gördükleri sürücülere saldırdı. Bardağı taşıran bu son damlayla beraber Arap ve Müslüman diaspora da sokağa dökülüp İsraili taraftarları dövmeye başladı. Hollanda polisi, ancak bu noktada müdahale edip iki taraftan da "maraz çıkarıcı" şahısları gözaltına aldı.

Emperyalist basının ikiyüzlülüğü bu noktada ortaya çıktı. Amerikan *New York Times* gazetesinden Birleşik Krallık'ın BBC servisine tüm büyük medya kuruluşları, ağız birliği etmişcesine bu sözümüz ona "anti-semitik" yani Yahudi düşmanı saldırıyı (!) kınayan, İsraili taraftarları kurban gibi gösteren haberler yayınladı. Sosyal medyada ise vaka iyice ayyuka çıkarılarak "pog-

rom" benzetmesi yapıldı. Hatta Araplar'a ölüm çağrısı yapan Siyonistler değilmiş gibi, onları Nazi zulmünün Hollanda Yahudisi kurbanı Anne Frank'la kıyas eden bile çıktı.

Tüm bunlar, Siyonizm ve

emperyalizm var olduğu süreçte dünyanın, ezilen halklarına dar olduğunu gösteriyor. Siyonist ve emperyalist hisma karşı nefsi müdafaa ise ister Gazze'de ister emperyalizmin kalbinde meşru bir haktır.

Emekçi kadınlar şiddete karşı en öne çıktı! Bir araya gelerek sesini grev-direnış alanlarından, fabrikalarından, meydanlardan yükseltti!

Devrimci İşçi Partisi, erkek egemenliğinin bu sermaye düzeni ile iç içe geçmişliğini vurgulayarak kapitalizme ve erkek egemenliğine son verecek mücadelenin ancak emekçi kadınların öncülüğünde başarıya ulaşabileceğini ileri sürer. Şiddet, erkek egemenliğinin en ağır şekilde tezahür etme biçimlerinden birisi olduğu için, şiddete karşı mücadelede de emekçi kadınların en önde olması gerektiğini savunur. Devrimci İşçi Partisi, bu anlayışla, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü bağlamında hem emekçi

kadınları bir araya getirecek etkinlikler düzenledi, hem emekçi kadınların düzenlediği etkinliklerin, eylemlerin daha güçlü bir şekilde örgütlenmesi için çalıştı, hem de grev ve direniş alanlarından kadına yönelik şiddete karşı mücadele sesinin yükselmesi için seferber oldu. Şiddete karşı öz savunma hakkını, öz savunmanın da ancak örgütlü bir şekilde hayata geçirildiğinde etkili olacağı fikrini sadece eylemlerde, toplantılarda dile getirmekle kalmadı, aynı zamanda pratik olarak uygulamalı öz savunma eğitimlerini de hayata geçirdi.

Metal işçisi kadınlar şiddete ve tacize karşı mücadelede en önde!

Birleşik Metal-İş Sendikası (BMİS) Kadın Komisyonu, son yıllarda özellikle Gebze'de, giderek güçlenen örnek bir çalışma ortaya koyuyor. Gebze'deki çalışmalar adım adım başka bölgelere de yayılıyor. Gebze'den sonra bu yıl ilk kez Eskişehir'de de BMİS Kadın Komisyonu "Şiddet ve tacize karşı örgütlen! Mücadeleyi yükselt!" diyerek bir basın açıklaması gerçekleştirdi, "Yasaları uygula, katillerden hesap sor!", "Sendika şiddete, tacize karşı güvencem", "Metal işçisi kadın en önde!" gibi

sloganlarla bir araya geldi.

Gebze 1 No'lu Şube Kadın Komisyonu ise Ekim ayının başlarında 25 Kasım faaliyetlerini planlamaya başladı ve 25 Kasım öncesi fabrika fabrika ziyaretler

gerçekleştirdi. Sendika şubesinde bir salon toplantısı gerçekleştirerek çeşitli fabrikalardan kadınları, Polonez direnişinden, Mersin ve MKB Rondo grevlerinden bugün mücadelede en öne çıkan işçi kadınlarla buluşturdu. Çalışmalarını 22 Kasım'da Gebze 2 No'lu Şube ile birlikte Gebze Kent Meydanı'nda düzenlediği bir yürüyüşle taçlandırdı. "Şiddete karşı emekçi kadınlar en öne!", "Yasaları uygula katillerden hesap sor!", "Şiddete, tacize, kadın cinayetlerine karşı öz savunma!", "Ka-

dın, yaşam, özgürlük!", "Yaşasın kadın dayanışması!", "Sendika, sigorta, güvenceli iş!" sloganlarının öne çıktığı yürüyüşe fabrikalardan 200'e yakın metal işçisi kadın katıldı.

Gebze'de Birleşik Metal-İş sendikasında düzenlenen etkinliğe iş, aş, hürriyet mücadelelerinin en önünde yer alan kadınlar damgasını vurdu!

17 Kasım Pazar günü Birleşik Metal-İş Sendikası (BMİS) Gebze 1 No'lu Şube Kadın Komisyonu 25 Kasım bağlamında BMİS'e bağlı Mersin işçilerinin grevinden, Tekgıda-İş sendikasında örgütlendiği için işten atılan Polonez işçilerinin direnişinden ve Selüloz-İş sendikasında örgütlü MKB Rondo işçilerinin grevinden kadın işçileri,

Gebze'nin metal işçisi kadınları ile buluşturdu.

Kadın Komisyonu adına açılış konuşması yapan bir metal işçisi kadın, kadınların erkek egemen kapitalist sistemin bir sonucu olarak dünyanın her yerinde şiddete, tacize, kadın cinayetlerine maruz kaldığını ve kadınların hayatta kalabilmek, insanca bir yaşam sürebilmek

için mücadele etmek dışında bir yolu olmadığını anlattı.

Kadına yönelik şiddete karşı tüm emekçi kadınlara örgütlenme çağrısı yapan bu etkinliğin esas konukları Mersin ve MKB Rondo grevlerinde, Polonez direnişinde en ön saflarda mücadele eden kadınlardı. Grevci ve direnişçi kadınların konuşmaları boyunca, metal işçilerinin

doldurduğu salonda, alkışlar ve sloganlar neredeyse hiç dinmedi. Grev çadırlarının, direniş alanla-

Şiddete karşı öz savunma örgütlenmeleri kuralım!

25 Kasım için meydanlarda buluşmadan önce emekçi kadınlar Gebze ve İzmir'de Devrimci İşçi Partisi bürolarında gerçekleştirilen eğitim toplantılarında bir araya geldi. Ağırlıklı olarak fabrikalardan öncü işçi kadınların katıldığı toplantılarda, erkek egemen kapitalist sistem ve kadına yönelik şiddete karşı mücadelenin temelleri ve talepleri üzerine yapılan sunumların ardından, şiddeti şiddet anında savuşturmak amacıyla uygulamalı öz savunma eğitimi ger-

çekleştirildi. Uygulamalı eğitimle birlikte işçi kadınlar, bu eğitimleri sendikalarında, iş yerlerinde, mahallelerde yaygınlaştırmaya, kalıcı

hale getirmeye ve öz savunma örgütlenmelerine dönüştürmeye yönelik çalışmalara dair tartışmalar, planlamalar yaptı.

İzmir'de yüzlerce kadın şiddete karşı bir araya geldi!

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde İzmir'de yüzlerce kadın Alsancak'ta bir araya geldi. Devrimci İşçi Partisi Kadınlar da "Kadına yönelik suçlarda haksız tahrik ve iyi hâl indirimi kaldırıl-sın!", "Sömürüye, şiddete, istibdad-a, emperyalizme karşı ekme ve hürriyet için emekçiler kadınlar en öne!", "Her kadına iş, her iş yerine kreş!", "6284 uygulansın!" gibi erkek egemen kapitalist sisteme karşı emekçi kadınları mücadelede en öne çağırın ve kadına yönelik şiddete karşı somut talepler içeren dövizleriyle alandı.

Emekçi kadınların en öne çıktığı direnişte şiddete karşı mücadele sesi

Devrimci İşçi Partisi, 25 Kasım faaliyetlerinin parçası olarak önce 17 Kasım'da Polonez direnişinin en önünde yer alan işçi kadınlarla birlikte, MKB Rondo ve Mersin grevinden kadınların da katıldığı, BMİS Gebze 1 No'lu Şube tarafından düzenlenen etkinliğe katılmıştı. 23 Kasım'da da Polonez direniş alanını, "Şiddet, taciz, tecavüz ve cinayetlere karşı emekçi kadınlar en öne!" pankartıyla, geçtiğimiz yıllarda Trakya'ya damgasını vuran Çorlu Bel Karper ve Çerkezköy Adkoturk grevlerinin en önündeki işçi kadınlar başta olmak üzere emekçi kadınların ağırlıkta olduğu bir

kortejle ziyaret etti. Ziyaret sırasında yapılan konuşmalarda nasıl bugün Anayasa'nın 51. maddesi uygulanmadığından dolayı işçiler sendikalaştığı için işten atılıyorsa kadınların da kendilerini koruyan yasalar olduğu halde şiddete maruz kalmaya ve kadın cinayetlerinde yaşamlarını yitirmeye devam ettikleri ifade edildi. Ve tıpkı sendikalaşma hakkımızı örgütlü bir şekilde mücadele ederek savunduğumuz gibi şiddete karşı yaşamlarımızı da öz savunmayı örgütlü bir şekilde hayata geçirerek savunabileceğimiz vurgulandı.